EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 115, 15 Şubat '95

Sermayenin yeni saldırıları ve devrimci görevler

Sermayenin işçi sınıfına ve emekçilere saldırıları aralıksız sürüyor. Şimdi gündemde yeni bir İMF paketi var. Burjuva basın bugünlerde son biçimi verilmeye çalışılan paketin 1,5 yıllık bir uygulama süresi için hazırlandığını bildiriyor.

Kriz koşullarında gündeme getirilen ve her zaman İMF tarafından hazırlanan bu tür paketlerin tüm anlamı ve amacı, krizin faturasını işçi sınıfına ve emekçilere ödettirmek. Bu ödeme, her zaman olduğu gibi; pahalılık, düşürülen ücretler, toplu tensikatlar, dolaylı-dolaysız vergiler, gaspedilen sosyal haklar vb. biçimlerde olmaktadır.

5 Nisan'da başlatılan saldırıda tüm bu biçimler kullanıldı. Bir yılı bile bulmayan bir zaman dilimi içinde, işçilerin ve emekçilerin yaşam koşulları her alanda ağırlaştırıldı. Buna rağmen kapitalist ekonominin krizinde herhangi bir hafifleme olmadı. Tersine tüm göstergelerin olumsuz seyri büyüyerek devam etti.

Fakat elbette bu, sermayenin uygulanan paketten hiçbir sonuç elde etmediği anlamına gelmiyor. Tüm sorun önüne geçilemeyen krizin yarattığı faturayı acilen emekçilere ödettirmekti. Bunu da sermaye 5 Nisan sonrasında fazlasıyla ve kabul etmek gerekir ki tahmin ettiğinden çok daha kolay başardı.

Yıl sonu göstergeleri krizin tüm ağırlığı ile sürdüğünü gösterdiğine göre, bugün onun biriktirdiği yeni faturayı da ödemeye koymak gerekmektedir. Gündemdeki yeni İMF paketinin anlamı da zaten budur. Bu ise, bir kez daha, yeni zamlar, düşürülen ücretler, toplu işten çıkarmalar, özetle çalışanların iktisadi ve sosyal yaşam koşullarının daha da beter biçimde kötüleşmesi demektir.

Sermayenin 5 Nisan saldırı paketinden geriye kalan tek kalem ise özelleştirmeydi. Fakat geçen yılın sonunda bu saldırı yasal bir temele kavuşturulduğu için, bilindiği gibi '95 yılı açıkça özelleştirme yılı ilan edildi. Uygulama ise şimdiden başlamış bulunuyor.

Tüm işaretler, sermayenin, işçilerin belirli bir hassasiyetle ve belli sektörlerde direnme kararlılığı karşılayacaklarını önden açıkça belli ettikleri bu saldırıyı, her türlü hile, aldatma ve manevra yöntemleri kullanarak uygulamaya koyacaklarını göstermektedir. Bu planlar çerçevesinde sendika bürokratları da son derece hain bir rol oynayacaklarını daha bugünden göstermiş bulunuyorlar.

İşçiler için işsizlik ve sendikasızlaştırma demek olan özelleştirme saldırısı, yerli ve uluslararası sermaye için ise tam bir yağma demektir. Sermaye hükümeti işte bu yağmadan bazı sendikalara kırıntılar halinde paylar verme yolunu tutmuş bulunuyor. Böylece, sendikayı kendi işçilerine karşı kapitalist konumuna sokmak yoluyla, büyük bir oyun oynamaktadır. Karabük ve EBK'da gündeme getirilen bu uygulamayla, özelleştirmenin iktisadi ve politik anlamı konusunda muazzam bir düşünsel kargaşa yaratılmaya, işçilerin bilinci bulandırılmaya, tepkileri yatıştırılmaya, dahası tam da bu yolla, özelleştirme meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır.

Bu oyun böyle sürerse sermaye özelleştirme saldırısını engelsiz ya da ciddi bir işçi sınıfı direnmesiyle karşı karşıya kalmadan gerçekleştirme olanağı bulabilecektir. Ve bu başarıldığı takdirde ise, hep yinelediğimiz gibi,

işçi sınıfı hareketi çok büyük bir darbe yemiş olacaktır. Sermaye sınıfı ise tersinden, emek cephesi karşısında (işin iktisadi cephesi bir yana) büyük politik ve moral mevziler kazanmış olacaktır.

Oysa sermayeye böyle bir kolay başarı şansı tanımamak için koşullar bugün bir çok açıdan devrimci hareketin ve işçi hareketinin lehinedir. İktisadi kriz içinde debelenen düzenin durumu, siyasal cephede de gitgide daha çok kötüleşmektedir. Hükümetin hiç bir otoritesi kalmamış, kendisi her açıdan tartışmalı hale gelmiştir. Hükümetle muhalefet, Başbakanlıkla Cumhurbaşkanlığı arasında yeni bir rezil "dosyalar savaşı" başlamış durumdadır. Bazı küçük siyasal hesapların sonucu olarak, düzen kendi pisliğini kendi eliyle ortalığa saçmaktadır. Tüm ciddiyetini ve inandırıcılığını kaybetmiş bulunan sosyal-demokrasi ancak aşağılayıcı alaylara konu olabilmektedir. Rejimin katliamcı ve işkenceci kimliği uluslararası insan hakları kuruluşlarınca yeniden yeniden tescil edilmektedir. Tanınmış ilerici aydınların tepkileri ve buna karşı açılan koğuşturmalar rejim için yeni sorunlar yaratmaktadır. Kürt sorunu ve Kürdistan batağı ise rejimin soluğunu gitgide daha çok kesen temel bir sorun olmayı sürdürmektedir.

Böylesine bir politik ortamda, sermayenin işçi sınıfına karşı kapsamlı saldırılara cüret edebilmesi, bu gücü kendinde bulabilmesi ancak işçi sınıfı hareketinin dağınıklığı ve devrimci hareketin üstüne düşeni gereğince yapamaması nedeniyle olanaklı olabilmektedir. Asgari bir örgütlülükle girişilen kararlı bir mücadelenin rejimin zayıflığını nasıl açığa çıkarabildiğinin en taze örneği PTT emekçilerinin son direnişleri olmuştur. Birlik ve eylemli kararlılık sonucunda hükümet sürgünleri iptal etmek zorunda kalmış, böylece PTT emekçileri büyük bir başarı elde etmişlerdir. (Bu gerçekten çok önemli bir başarıdır ve biz onu bugünlerde mümkün olduğunca çok propaganda etmeli, anlamını mümkün mertebe geniş işçi kesimlerine ısrarla açıklamalıyız.)

İşçi ve emekçi yığınların saflarında büyük bir hoşnutsuzluğun birikmiş bulunduğundan hiç bir şekilde kuşku duyulamaz. Tüm sorun bunu açığa çıkarmak, birlik, örgütlenme ve önderlik konusundaki zayıflıkları, bunun işçilerde yarattığı göreli çaresizliği bir an önce kırmaktır.

İçine girmiş bulunduğumuz günler böyle bir çaba için bir çok açıdan çok daha elverişlidir. 20 Aralık önemli bir başarıydı. Onu PTT emekçilerinin sarsıcı eylemleri ve elde ettikleri başarılı sonuç izledi. Şimdi ise, bir yanda, yeni bir İMF paketi hazırlığı eşliğinde başlamış bulunan özelleştirme saldırısı, öte yanda ise yakınlaşan Newroz ve 1 Mayıs günleri var. Böyle bir ortamda her şey devrimci siyasal çalışmanın gücü ve yaygınlığı ile doğru orantılı olacaktır.

Özellikle son bir yılda, bir bütün olarak sol hareket özelleştirme saldırısının teşhiri konusunda önemli bir faaliyet yürüttü. Böyle bir saldırının anlamını, işçi sınıfı ve emekçiler aleyhine çok yönlü sonuçlarını döne döne ortaya koydu. Bunun işçiler ve kamu çalışanları saflarındaki uyarıcı etkisi hiç de küçümsenemez. Görev, tam da saldırının gündeme girdiği şu günlerde, bu etkiyi mücadeleye kanalize edebilmek, direnişi ve eylemi geliştirip örgütlemektir.

Kuşkusuz sermayenin saldırıları çok yönlüdür ve iktisadi ve politik cephelerde bir bütündür. Kürt halkının haklı özgürlük savaşına karşı yürütülen kirli savaş tüm hızıyla sürmektedir. Toplumun genelinde baskı, terör, işkence ve cinayetlerde her türlü sınır gitgide aşılıyor. Devrimci basın susturulmaya, ilerici düşünce boğulmaya, aydınlar ceza tehditleriyle susturulmaya çalışılıyor.

Dolayısıyla, bugün işçi sınıfı ve emekçiler için çok güncel bir saldırı alanı haline gelmiş bulunan özelleştirmeye ve gündemdeki yeni İMF paketine karşı direniş, Kürt halkının meşru hakları ve genel olarak demokratik siyasal haklar uğruna mücadele ile birleşmek, birleştirilmek zorundadır.

Özelleştirmeye, yeni İMF paketine, kirli savaşa karşı ve demokratik siyasal haklar uğruna mücadele bugünün acil eylem platformudur. Güncel mücadele bu bütünlük içinde ele alınmalı ve sermaye iktidarına karşı mücadele temel eksenine bağlanarak sürdürülmelidir

EKİM

Toplatma, tehdit, bombalama ve sansür yetmedi Özgür Ülke sonunda kapatıldı

Düşünceye ve basına özgürlük!

Düzen, yurtsever, devrimci ve sosyalist basma yönelik saldırılarına, *Özgür Gündem*'in devamı olduğu gerekçesiyle *Özgür Ülke*'nin yayınını tamamen durdurarak devam etti.

Sermayenin, hem yaşadığı krizin boyutlarından, hem de 5 Nisan paketinin bu konuda hiçbir kalıcı çözüme yetmemesinden, '95 yılında çok daha kapsamlı saldırılar gerçekleştireceği çok önceden belliydi. Sermaye, '95'e siyasal planda yaşadığı krizi çözerek, saldırı programını daha rahat uygulayabilecek bir hükümet kurarak girmedi. Bir seçim yapmak için bile kendinde yeterli gücü bulamıyor. Daha güçlü bir hükümet çıkarabileceğine güveni yok. Buna karşın kapsamlı ekonomik ve siyasi saldırılarını da hızlı bir şekilde başlattı. Krizini hafifletmeye yönelik saldırılarını uygulamaya koyabilmek için, MGK eliyle ilettiği emirler doğrultusunda tüm düzen partilerinin programını kendi saldırı programı konusunda tekleştiriyor. Hükümet ne denli tıkanırsa tıkansın özelleştirme, devlet terörü, devrimci sosyalist basına vb. saldırılar son hızla yaşama geçiriliyor. Bir taraftan özelleştirme, yeni bütçe tasarısı, vergilendirme vb. yürürlüğe konurken, diğer yandan basma, devrimci ve sosyalistlere, öncü işçilere yönelik saldırılara hız veriliyor. Sermaye düzeni başından bu yana saldırılar karşısında bir direnişin gelişmesinin önüne geçebilmeyi saldırıları gerçekleştirebilmenin tek yolu olduğunun bilinciyle davranıyor. Tüm kurum ve araçlarını bu konuda seferber ediyor. Sendika bürokratları, sosyal-demokratlar, Refah Partisi vb. ikiyüzlülüklerinin tamamen teşhir olmasını, yıpranmayı göze alarak, başarabildikleri oranda işçi ve emekçileri kandırarak, başaramadıklarında ise iğrenç ikiyüzlülüklerini sergileyerek saldırının yaşama geçebilmesi için ellerinden geleni yapıyorlar. Kemalizmin işçi ve emekçiler üzerindeki etkisi yenilemeye, güçlendirilmeye çalışılıyor. MHP'li faşistler metropollerde de devreye sokuluyor. Yeni bir alternatifmiş gibi YHD parlatılıyor vb...

Tüm bunların yanısıra işçi ve emekçilere, onların örgütlenmelerine, devrimci ve sosyalistlere, devrimci-sosyalist basına yönelik zor, saldırıların yürütülebilmesinin temel bir aracı olarak sistematik bir biçimde yoğunlaştırılıyor. Sermaye şiddet politikasıyla iki temel hedef gütmektedir. Birincisi işçi ve emekçiler üzerinde bir tehdit aracı olarak kullanmaktır. İkincisi, işçi ve emekçilerin mücadele araçlarını işlevsizleştirmek, yoketmek ve sınıfın devrimci ve sosyalistlerle buluşmasını engellemek. Öncüsüzleştirme, öncüyle buluşmasını engelleme, düzen karşıtı örgütlenmelerin güçlenmesini önleme düzen açısından kritik bir önem taşımaktadır. Zira öncüsüyle buluşmuş bir işçi-emekçi hareketi, artık tehditlerin sökmemesi, sendika bürokratları, sosyal-demokratlar, RP vb. uyuşturucu, saptırıcı araçların da işlevsizleşmesi anlamına gelecektir. İşçi ve emekçilerdeki direniş eğiliminin bir eğilim olmaktan ve kolayca düzen içi kanallara akıtılabilir olmaktan çıkarak topyekün bir direnişe dönüşme olanaklarına kavuşması demek olacaktır. Bu yüzden devlet, öncüsüzleştirme, örgütsüzleştirme saldırılarına özel bir ağırlık vermektedir.

Son dönemde, işçi ve emekçi hareketindeki direniş eğiliminin artması ve giderek eylemliliğe dönüşmesi, saldırının önünde yakıcı bir engel olarak hissedilmektedir. bunun önünün kesilmesi, muhalefet odaklarının işlevsizleştirilmesi, susturulması, düzen açısından kritik bir önem taşımaktadır. Yurtsever, devrimci, sosyalist basının susturulması bunun ilk halkalarından biri olarak sermayenin saldırılarının doğrudan muhatabıdır. *Özgür Ülke*'nin bombalanması, toplatmaların, basma ve yazarlara verilen cezaların yoğunlaştırılması, dergi ve gazete çalışanlarına yönelik baskıların, gözaltıların, tutuklamaların artırılması, yayınlara daha matbaada iken polis tarafından el konulması, ve en son olarak yasal bir kılıf giydirilerek *Özgür Ülke*'nin kapatılması, - tüm bu gelişmeler devletin son bir kaç ay içerisinde yasal alanın düzen dışı yapılanmalar tarafından kullanılmasını engellemeye yönelik girişimleridir.

Düzen ekonomik ve siyasi saldırılarını yaşama geçirmede telaşlı ve aceleci davranıyor. Saldırıların daha da yoğunlaştırılacağı kuşkusuz. Sermaye, bu saldırıları durmaksızın yaşama geçirmek zorunda. Zira düzenin krizi hiçbir esnemeye payı bırakmıyor. Bir seçim yapma gücünü kendinde bulmak bir yana

en küçük bir muhalif sese dahi katlanmıyor. Yasal alandaki propaganda ve ajitasyon araçlarını ortadan kaldırıyor. Kürt halkının, işçi ve emekçilerin zincirlerini, üzerindeki baskı ve terörü daha çok sıkılaştırmak zorunda.

Sermayenin uygulamaya koyduğu kapsamlı saldırı programının bu ilk aşaması işçi ve emekçi hareketi açısından son derece kritik bir önem taşıyor. Bu direnişin geliştirilmesi acil ve ertelenemez bir görevdir. Sermaye yalnızca genel bir direnişin önünü kesmek hedefiyle değil, Kürt ulusal hareketinin, işçi ve emekçi hareketinin mücadele araçlarını tahrip etmek ve silahsız bırakmak hedefiyle hareket ediyor.

Saldırılara karşı bir direniş cephesinin örülememesi, hemen ardından yenilerinin gelmesinin önünü açacaktır. Bu nedenle her alanda birleşik bir direnişin örgütlenmesi sermayenin saldırılarını püskürtmenin tek yoludur.

Ekspres Kargo işçileri sendikal hakları için direniyor

Faşist çeteler patronun hizmetinde

Ekspres Kargo işçileri 25 Ocak'tan bu yana sendikal hakları için direniyor. Direniş uzadıkça, işverenin emrindeki sivil ve faşist çetelerin azgınlığının dozu artıyor, saldırıları boyutlanıyor.

Direniş süresinde İstanbul ve İzmir'de gözaltına alınan ve işkence gören Ekspres Kargo işçilerine, 6 Şubat'ta, da biri İzmir'de diğeri İstanbul'da iki saldırı düzenlendi. İzmir'deki saldırıda iki işçi bıçaklanarak ağır şekilde yaralandı. İstanbul'da ise grev nöbeti tutan işçilere yaylım ateşi açan sivil faşist çeteler, ancak devletin faşist resmi güçlerinin yardımıyla olay yerinden uzaklaşmayı başarabildiler. Bu saldırıda tesadüf eseri ölen ya da yaralanan olmadı. Saldırıları düzenleyen çetenin kendisini ülkücü mafya olarak takdim ederek işçileri direnişi bitirmeleri yolunda tehdit ettikleri biliniyor.

Gerek İstanbul'da gerekse İzmir'de, saldırılardan sonra, işçilerin sendikal örgütlenmesi olan Tüm-Tis tarafından basın açıklaması yapıldı. İzmir'deki basın açıklamasında; işçilerin asılsız ihbarlarla gözaltına alındığı, ülkücü mafyanın tehditine maruz kaldığı ve devletin polisinin mafyayla birlikte çalıştığı teşhir edilerek, bu saldırıların sonuçsuz kalacağı ve işçilerin sendikalaşmaya yönelik eylemlerini kırmaya hiçbir gücün yetmeyeceği vurgulandı.

İstanbul'daki basın açıklaması Küçükköy'deki Ekspres Kargo aktarma merkezi önünde yapıldı. Her iki basın açıklamasında da coşkulu bir işçi kitlesi hazır bulundu. İşçiler, "Yaşasın işçilerin birliği!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Birlik, mücadele, zafer!" vb. sloganları hep birlikte atarak kararlılıklarını gösterdiler.

Ekspres Kargo işçilerinin bu mücadelesi, sendikal haklarını alma yolunda bilinçlenmeleri, devletin sivil ve resmi güçlerinin organik birliğini sıcak mücadele içinde tanıyıp, bunların kapitalist patronlarla olan bağlantısını kavramaları bakımından önemlidir. Ancak mücadelelerini sendikal perspektifle sınırlamamaları gerektiğini, işçi sınıfının gerçek birliğinin ve esas örgütlenmesinin politik alanda ifadesini bulacağı gerçeğini de bilince çıkarmak durumundadırlar.

EKİM Gençliği

10. Sayısı (Şubat '95) ÇIKTI

* Örgütlenme Sorunu Tartışmaları
* Eğitimde Katkı Payına Hayır!
  Herkese Parasız Eğitim!
* Eğitim Emekçilerinin Sorunları
* Alevi Kitlesinin Gösterdiği Tepkinin Anlamı
* Devlet Öğrencilere Yeni Tuzaklar Hazırlıyor
  Gençlik Danışma Kurullarına Hayır!
* Öğrenci Gençlik Hareketinde Reformizm Yolunda "Masum" Girişimler
* Öğrenci Hareketinin Sorunları ve Devrimci Çözüm Önerileri
* Kapitalizm ve Reklamlar
* Kokuşmuş Düzene Karşı Mücadele!
* Burjuva Reformist Anayasal Hayaller
* Hindistan'da Milyonlarca Çocuk Sömürülüyor
* Devrimci Yaşam Bir Bütündür
* Kurtulmak Yok Tek Başına

SHP-CHP birliği ve "siyasal ahlak"

Burjuva düzen siyasal planda da gerçek bir çürümeyi yaşıyor. Düzen kendisiyle birlikte politik temsilcilerini de çürütüyor. Bunun en çarpıcı örneklerinden birisi SHP-CHP birleşme komedyasında sergilendi. Birleşme adına yaşanan rezalet kelimenin gerçek anlamıyla skandal boyutlarına ulaştı.

Koltuk ve mevki yarışının kendisini böylesine kaba ve çirkin bir biçimde ortaya koymasından en çok rahatsızlık duyanlar ise düzenin sözcüleri oldular. Burjuva köşe yazarları hep bir ağızdan verip veriştirdiler. Her zamanki utanmazlıkları ve ikiyüzlülükleriyle siyasal ahlak dersleri verdiler. Öyle ya, kendilerinin de bir parçası oldukları bu çarkın işleyişi, hele de içinden geçmekte oldukları zorlu süreçte, böyle açıklar verilerek zora sokulmamalıydı. Birleşmiş bir sosyal-demokrasi bu düzenin bekası için özellikle önümüzdeki dönemde bir ihtiyaçtı. Fakat buna rağmen, bu birlik gerçekleştirilemiyorsa eğer, burjuva siyaset ahlakına uygun davranılmalıydı. Burjuva siyasetin olağan yöntemi olan çirkin pazarlıklar perde arkasında sürdürülmeliydi. Kısacası onları rahatsız eden, oyunun perde gerisinin sahneye taşınmasıydı. Evet, bu düzenin ahlakı budur! SHP ve CHP "açık oynamak"la oyunun kurallarına uygun davranmamışlardır.

Oysa CHP-SHP birleşme sürecinde sergilenenlere şaşırmak için hiçbir neden yoktur. Zira bu sistem utanma-arlanma, onur vb. türünden insani değerlere çoktan yabancılaşmıştır. Bugün yaşanan ise artık bu değerlerin iyiden iyiye düşürülmesi ve ayaklar altına alınmasıdır. Bunun yalnızca burjuva siyasal yaşamın bir gerçeği olmadığı da açıktır. Düzenin bunalımı, ideolojik, ahlaki çürümeyi her alanda alabildiğine hızlandırmakta ve tüm toplum yüzeyine yaymaktadır. Bu çürümeyi en yoğun yaşayan ise doğal olarak burjuva düzen cephesi olmaktadır. Bugün SHP'ye "siyasal ahlak" üzerine dersler veren medya cephesinin kendisi ahlaki çürümenin doruğundadır; bu yönüyle de düzenin aynasıdır. Düzen artık, kendi iç dalaşmalarının da bir sonucu olarak, ürettiği pisliklerin üstünü örtmeyi başaramamaktadır. Burada medya devreye girmekte, tek tek sivrisinekleri hedef tahtası haline getirerek bataklığı gözlerden gizleme işlevini yerine getirmektedir. Bunu yaparken de dün söylediklerini bugün yalanlamalarının, dün yücelttiklerini bugün yerin dibine batırmalarının ya da kolayca gözden çıkarmalarının hiç bir önemi yoktur. Bu onların ahlakıdır!

Örneğin, düzenin kirli savaşı katliam boyutlarına tırmandırabilmesinde, baskı ve şiddetin dozajını bu denli pervasız bir biçimde artırabilmesinde, sömürü ve soygun çarkını bu kadar kolay döndürebilmesinde SHP'nin oynadığı rolü en iyi kendileri bilmektedirler. SHP kendisini "tüketmek" pahasına "fedakarlıklar"da bulunmuştur. Kitleleri sahte vaadlerle oyalamak, öfkesini ve hoşnutsuzluğunu dizginlemek, düzen kanallarında tutmak doğrultusunda paha biçilmez hizmetler sunmuştur. Gelinen noktada sömürü ve talan çarkının bir parçası, her türden kirli icraatın uygulayıcısı olarak kitleler nezdinde hiçbir itibarı ve inandırıcılığı kalmamış, can çekişmeye başlamıştır.

SHP çözülüş içinde olan düzenin ürünüdür. Artık söylemde dahi sosyal-demokratlığı kalmamış, özel savaş makinasının zavallı bir piyonu haline gelmiş bu çöküntüden düzen çok fazla bir şey umulamayacağını görmektedir. DSP üzerine yapılan hesaplar özellikle son dönemlerde medya üzerinden yansımaktadır.

Düzenin krizi sosyal-demokrasiyi tüketmiştir. Onu diriltme çabaları yalnızca bu tükenişin bir kez daha teyid edilmesini sağlamıştır. Düzen artık sosyal-demokrasi adına Ecevit ve Soysal şahsında ifadesini bulan bir "milliyetçi sol" üzerinden bu alandaki boşluğu doldurmak hesapları içindedir. Bundan böyle sosyal-demokrasinin karikatürü bile olamayacak bir ucube sol ile gerici-milliyetçi söylemle elele vermiş bir umut tacirliği yapılacaktır.

Alevi burjuvazisi hareketi düzene kanalize etmeye çalışıyor

Alevi hareketinin bugünkü anlamı

Sınıf mücadelesinin alabildiğine keskinleştiği bir toplumda salt "Alevicilik" temelinde şekillenen bir hareketlilik sözkonusuysa, burada yapılması gereken, onu bu çerçevenin dışına taşırabilmek, Alevi hareketinin gerek tarihte gerekse bugün gerçekte hangi zeminde boyverdiği ve neyin ürünü olduğunu bilinci çıkarabilmektir

Geçtiğimiz günlerde Güner Ümit'in İnter-Star'da Alevilere yönelik olarak sarfettiği aşağılayıcı sözler Alevi kitlesinin yoğun tepkisine yolaçtı. Bu tepki Güner Ümit'in şahsında yıllar yılı bizzat düzen tarafından beslenen gerici önyargılara ve kışkırtmalara karşı gelişen bir tepki olarak kendisini ortaya koydu. Zira Güner Ümit'in budalalığı yalnızca düzenin bugüne dek Alevilere dönük propagandasının, bu propagandanın beslediği gerici önyargıların dışa vurmasına bir vesile olmuştur. Bu gerçeğin bu denli kaba bir tarzda sergilenmesinden en fazla rahatsızlığı ise burjuva düzen cephesi duymuştur. Zira özellikle '80 sonrasında devlet Alevilere dönük çok yönlü politikalar geliştirmekte, giderek kendini örgütlü bir biçimde de ifade etmeye başlayan bu kitleyi kendi yedeğine almaya çalışmaktadır.

Aleviler geçmişten bugüne ilerici bir toplumsal dinamik olarak kendisini ortaya koymuş 20 milyonluk bir kitledir. Bunun içindir ki düzen onları sistem içinde eritmek doğrultusunda bilinçli bir çaba ortaya koymaktadır. Aynı durum tersinden devrimci hareket için de geçerlidir. Bu hiçbir biçimde küçümsenemeyecek ilerici potansiyele nasıl yaklaşılacağı, onun nasıl yedeklenebileceği önemli bir sorun olarak görülmektedir. Bugün demokratik bir alevi hareketi demokratik devrimin toplumsal dinamiklerinden biri olarak ele alınmaya çalışılmaktadır.

Oysa ne dün ne de bugün Alevilerin sorunları hiç de ezilen bir mezhep olmanın sorunuyla sınırlı değildir. Böyle bir yönü olduğu tartışmasızdır ve bu yönüyle de bugün demokrasi mücadelesinin bir parçası olarak ele alınmak durumundadır. Fakat Alevi kitlesinin ezici çoğunluğu için asıl sorun ezilen bir mezhep olmanın ötesindedir. Alevilik tarihte esas olarak alt sınıfların yükselttiği bir hareket olarak gelişmiştir. Ezilen sınıfların damgasını taşımıştır. Yani sınıf savaşımının ifadesi olmuştur. Bunun dinsel bir görünüm altında yürütülmesi, Engels'in sözleriyle, "çeşitli sınıfların çıkar, gereksinme ve istemleri"nin "din maskesi altında gizlen"mesi, yalnızca o "çağın koşulları ile kolayca açıklanır".

Bugün emek-sermaye çelişkisinin temel çelişki olduğu bir burjuva toplumda, bu sorunun nasıl ele alınması gerektiği konusuna da ışık tutmaktadır bu sözler. Sınıf mücadelesinin alabildiğine keskinleştiği bir toplumda salt "Alevicilik" temelinde şekillenen bir hareketlilik sözkonusuysa, burada yapılması gereken, onu bu çerçevenin dışına taşırabilmek, Alevi hareketinin gerek tarihte gerekse bugün gerçekte hangi zeminde boyverdiği ve neyin ürünü olduğunu bilince çıkarabilmek, bundan bugün için devrimci perspektif ve çözümler çıkarmaktır.

Alevilerin baskı altına alman bir mezhep olarak ileri sürdüğü demokratik istemlere proletaryanın kayıtsız kalamayacağı açıktır. Fakat bu kitlenin ezici bir çoğunlukla aynı zamanda emekçi sınıfların mensupları olduğunu hiçbir biçimde unutmamak kaydıyla. Bu kitle/bu toplumsal dinamik ağırlıklı olarak ilerici bir potansiyel taşıyan emekçi sınıflardan oluşmaktadır. Yalnızca Aleviciliği öne çıkararak onları demokrasi mücadelesinin bir bileşeni olarak görme eğilimi, devrimci sınıf perspektifinden kopmanın bir ifadesi olacaktır.

Proletarya Alevi hareketine, baskı altında tutulan bir mezhepin mensupları olmanın ötesinde, ezilen ve sömürülen ilerici kesimlerin bir hareketliliği olarak ilgi gösterecektir. Bu çerçevede, bu konudaki demokratik istemleri gözardı etmeden, bu ilerici toplumsal dinamiği emekçi sınıfların mensupları olarak devrim ve sosyalizm mücadelesine kazanacaktır, bunun için çalışacaktır.

Özelleştirmede bir "özel" tarz

Et-balık Kurumu nasıl yağmalanıyor?

Özelleştirme, esas olarak, verimli işletmelerin özel sektöre altın tabakta sunulması, verimsizlerin çeşitli yöntemlerle kapatılması tarzında uygulanagelmiştir. Fakat Et-Balık Kurumu'nun özelleştirilmesinde de görüldüğü gibi, bu "esas"a pek uygun görünmeyen "özel" yöntemler de kullanılabilmektedir.

Birinci olgu; burjuvazinin, kriz döneminin yarattığı ek "olanaklar"dan sendika bürokrasisine de yağlı bir parça rüşvet vermek zorunda kalabilmesidir. Bu rüşvetin pek de isteklice verilmediği de bir gerçektir. İkinci olgu ise, bu "zorunluluğun" burjuvazi tarafından, kendisi için bir avantaja dönüştürülme çabasıdır. Ve bu ikisi bir arada, şu ya da bu özel kapitalist yerine, bir bütün olarak kapitalist sınıfın çıkarlarının gözetilmesi demektir ki, özelleştirme saldırısının temel amacı da zaten budur.

Hak-İş bürokratlarına sunulan yağlı parçanın EBK'nın tamamı olmadığı, resmi ya da gayri resmi çeşitli kurum ve kişilere de hatırı sayılır parçalar ayrıldığı, daha satışın ilk günlerinde açığa çıkan, Ankara emniyeti teşkilatına Hak-İş tarafından "bağışlandığı" söylenen arsa olayıyla kanıtlanmıştır. Hangi "parça"nın hangi kurum ya da kişiye düştüğü önümüzdeki günlerde açığa çıkacaktır kuşkusuz. Bu satış en azından Et-Balık işçisine kapitalist devletin bir iyiliği gibi sunulmak istenmiştir. Böylece işçilerin beklenen tepkilerinden kurtulmak hesapları yapılmış ve ne yazık ki bu hesap tutmuştur da.

Fakat burjuvazi aynı olgunun tek yararlarıyla yetinecek değildir. Bir yandan işçilere nasıl "iyilik" yaptığını propaganda ederken, diğer yandan, kuzu kuzu anlaşıp yağlı rüşvetlerle bağladıkları sendika bürokrasisi üzerinden, işçi sınıfına ideolojik-politik-moral bir saldırı zemini de oluşturmaktadırlar. Et-Balık satışı da buna malzeme edimlektedir. Özellikle burjuva medya tarafından, işçi sınıfının ne "asalak"lığı bırakılmıştır, ne tembelliği ve ne de açgözlülüğü.

Burjuvazinin bu feveranı, bir kez daha, onun nasıl kaçak dövüşmeye çalışan, açık çatışmanın yerine hileli yöntemleri kullanan bir aşağılık sınıf olduğunu göstermektedir. Bir yandan saldırının sivri ucu bizzat işçilere yöneltilerek, sendika bürokratlarının sınıf ihanetinin üstü örtülüyor. Et-Balık işçisine bu yağmadan en ufak bir pay düşmek şöyle dursun, asıl yağmalanan onun geleceğiyken, ona bir hırsız, kamu mallarını yağmalayan bir çıkar gurubu muamelesi yapılıyor. Böylece de asıl "çıkar grupları" gizleniyor. Zaten saldırının bu tarzını, olayda ne tür oyunlar döndüğünü pek anlamamış olmanın ve mücadele etmeden yenilmenin moral bozukluğu içindeki işçiler, bir de bu yolla demoralize edilmeye çalışılıyor. Bu hayhuya Hak-İs yönetimi de kendi cephesinden katılarak, burjuvazinin bu yöndeki amaçlarına hizmette kusur etmiyor. Aldığı rüşveti haketmeye çalışarak, hengi kişi ya da kurumların aslan payını aldığı konusunda susuyor. Et-Balık'ın gerçekten bütünyle almış havalarında "zengin" demeçler veriyor.

Çıkar grupları arasındaki çelişki ve çatışmalar, Et-Balık'ın gerçekte kim ya da kimler tarafından yağmalandığını çok geçmeden su yüzüne çıkaracaktır. Ama işçi sınıfı bu küçük ayrıntılarla değil, kendisine yönelen saldırının sınıfsal özüyle ilgilenmelidir. Hangi yöntem kullanılırsa kullanılsın özelleştirmelerin genel amacından sapmayacağı, bunun da kendisine yönelik kapsamlı bir saldırı demek olduğu gerçeğinden hareketle, bir an önce mücadeleyi yükseltmelidir. Özellikle hileli yolların tutulduğu her olayda, sınıfsal çıkarlarının daha fazla tehlikede olduğunu bilmelidir. Et-Balık Kurumu sadece bir örnektir. Ama devletin elinde yağmalanacak daha pek çok KİT vardır. Bu yağmadan tekellerin devlet bürokrasisine ne kadar pay, sendika bürokrasisine ne kadar rüşvet ayıracağı, mücadelenin yönünü etkilemeyecektir. Bu sadece mücadelenin kapsamını sendika bürokrasisine kadar genişletecek bir ayrıntıdır. Zaten bu olgudan bağımsız olarak, bugün işçi sınıfı, sendika bürokrasisine karşı da mücadele vermeden, sermayeye karşı mücadeleyi geliştirme şansına sahip olmadığına göre, gerçekten küçük bir ayrıntıdır sözkonusu olan. Et-Balık olayında Hak-İş kurumu satın alıp işçilerini satmak suretiyle, kendince iyi bir alış-veriş yapmıştır. Et-Balık işçisi bunun hesabını Hak-İş'in hain bürokratlarına sormalıdır.

Ekim'in notu: Bu yazı hükümetin EBK satış sözleşmesinin iptalinden önce kaleme alınmıştı. Fakat bu durum tartışmanın eksenini değiştirmemektedir.

Düzenin ideolojik ve kültürel yozlaştırma saldırısı

Sermaye sınıfının düzenin sürekliliğini sağlamak için kullandığı/dayandığı saldırı araçlarının en önemlilerinden biri, ideolojik ve kültürel yozlaştırma saldırısıdır. Oldukça sistematik bir şekilde hazırlanan, kapitalist devlet cihazının elindeki her türlü mekanizmalar ve olanaklarla uygulanan temel bir politikadır bu. Güncel gelişmelerle içiçe geçirilip değişik biçimler/görünümler kazandırılan bu politika ile, işçi ve emekçi sınıflar kelimenin gerçek anlamında ideolojik ve kültürel kuşatına altına alınmış durumdadırlar. Yığınları bütün insani ve demokratik değerlerinden uzaklaştırmayı hedefleyen bu politika, '80 yılından bu yana öylesine değişik görünümler altında ve yoğunlukta gündeme getirilip uygulanmıştır ki, ezilen sınıflar, kendilerine dayatılan tercihler, yaşam biçimleri, zevkler, imajlar, sahte vaatler ve değer yargılarıyla, insani olan ne varsa ondan uzaklaştırılma noktasına getirilmişlerdir. İktisadi krize ve yoksullaşmaya da bağlı olarak, toplumsal çöküş, çürüme ve yozlaşma derinleşmektedir. Denilebilir ki, sınıf çelişkilerinin üstünü örtüp gizlemeye, sistem içi "özgürlük" ve "sınıf atlama" hayalleri yaratmaya, yığınları düzene entegre etmeye dönük bu ideolojik kuşatma ve kültürel yozlaştırma saldırısı, son 15 yılın öne çıkan en belirgin özelliklerinden biridir. Ve kuşkusuz, sermaye sınıfının "maddi üretim araçları" üzerindeki egemenliğinin doğrudan bir sonucudur bu.

Kapitalizmde "maddi üretim araçlarını elinde bulunduran sınıf, aynı zamanda entellektüel üretim araçlarını da elinde bulundurur". (Marx-Engels) Burjuvazi bu sayede bütün toplumsal-siyasal yaşam üzerinde tartışmasız bir egemenlik kurar. Çünkü "toplumun maddi gücü olan sınıf", aynı zamanda "egemen manevi güçtür de". Dolayısıyla bu "manevi güç"e dayanan kapitalist sınıf, yaşamını ve egemenliğini devam ettirebilmek için kendi değer yargılarını, dünya görüşünü, yaşam tarzını ve herşeyden önce de yasalarını yığınlara empoze etmeye çalışır. Maddi ve entellektüel üretim araçlarından "azade edilen"/mülksüzleştirilen ezilen sınıflar ve özellikle de bu sınıflara mensup gençlik, burjuva basın, televizyon, sinema, müzik, spor, eğitim kurumları vb. değişik araçlarla kuşatılır. Sermaye devletinin yönlendiriciliğinde, çeşitli biçimler altında sunulan burjuva ideolojisi, kültürü, yaşam tarzı ve değer yargılarıyla düzene ve aynı anlama gelmek üzere kapitalist sınıfa bağımlı hale getirilir. Bu sayede insani olan ne varsa hepsine karşı yoğun bir savaş açılır, zihinlerden ve toplumsal-siyasal yaşamdan izleri silinmeye çalışılır. Tarihsel geçmiş yeniden yazılır ve burjuvazinin sınıfsal çıkarları doğrultusunda yeniden "doğru"lanır. Ezilen sınıfların tarihlerine, yarattıkları değerlere ve sosyalizme yalan, demagoji, gerçek dışı "tarih yazımı" ve çarpıtmalar eşliğinde çılgınca saldırılır. Bugüne ait en çıplak olgular bile ya zihinlerden silinmeye çalışılır veya kabaca çarpıtılır.

Kurulu burjuva düzenin yaşaması için gerekli ve zorunludur bu. Yalan ve dejenerasyon üzerine kurulu bu propaganda ve kültürel saldırı, medyayla, bürokratik devlet cihazıyla ve yetmediği yerde de şiddetle, tüm toplum katmanlarında yaygınlaştırılmak istenir. Bu olgunun kendisi, bu düzenin asalaklığına ve çürümüşlüğüne en somut kanıttır.

Bu toplumsal-siyasal gerçek sermaye sınıfı için taktik bir sorun değil, tam tersine kapitalist sınıf egemenliğinin sürmesinin temel koşuludur. Kapitalizmde maddi üretim araçları ile entellektüel üretim araçları üzerindeki burjuva sınıf egemenliği özellikle de son yarım yüzyılda öylesine içiçe geçmiş durumdadırlar ki, biri olmaksızın öbürünü düşünebilmek hemen neredeyse olanaksızlaşmıştır artık. Tam da bu sayede, toplumsal değer yargıları, düşünsel şekillenme, kişilik ve yaşam tarzı vb., tüm bunlar burjuva sınıfsal bir temel üzerinde şekillenir ve burjuvazinin sınıf egemenliğinin sürdürülmesinin birer aracına dönüşürler. Sınıf bilinçli olanlarının dışında, ezilen sınıflar bunun farkında bile olmazlar. Doğal bir sürecin sonucu ve bir zorunluluk olarak algılar, normal karşılarlar. Öyle ki, hem maddi üretim koşulları içindeki sınıfsal konumları ve hem de şekillendikleri değer yargıları ve kültürleri ile, kapitalist ekonominin ve burjuva toplumun bir parçası ve basit birer eklentileri haline gelirler.

Burjuva ideolojik egemenliğin ve propagandanın temel amaçlarından biri, kapitalist sınıf mülkiyeti ve egemenliğini doğal ve haklı göstermekse, bir diğer amacı da, onun ebedi ve değiştirilmez bir sistem olduğunu kanıtlamaktır? Bu temel ama "basit" fikri hemen hergün ısrarla ve bıkmadan usanmadan ezilen sınıflara empoze etmeye çalışırlar. Hemen her olay ve gelişme bu temel amaç için kullanılır. Her toplumsal-siyasal gelişme kapitalist sınıf egemenliğini sürdürmenin ve pekiştirmenin aracına dönüştürülür; bu temel sınıfsal gerçeği kanıtlamanın bir vesilesi yapılır. Ve bu çoğu kez öylesine ince ve karmaşık biçimler/görünümler altında yapılır ki, verilmek istenen mesajın sınıf bilincine sahip olmayan sıradan bir işçi, emekçi ya da genç tarafından, gerçek sınıfsal içeriği ile görülmesi ve kavranılması mümkün olmaz.

Kısacası, maddi ve entellektüel üretim araçlarından tecrit edilen, politik yaşamın dışına sürülen ezilen sınıfların tercihleri, yaşam tarzları, verili bilinçleri ve değer yargıları, sermaye sınıfı tarafından şekillendirilmiş ve onun sınıf çıkarlarına bağımlı hale getirilmiştir.

* * *

Kapitalist sınıfın kendi dünya görüşünü ve yaşam tarzını yığınlara benimsetmek ve yaymakta kullandığı araçların başlıcaları medya, müzik, spor ve eğitim kurumlarıdır. Bu araçlarla yığınları burjuva yaşam tarzına **özendirir.** Bu öylesine ustaca yapılır ki, ezilen kitleler, edindikleri davranış ve değer yargılarını kendi kendilerine edindikleri yönünde safça bir yanılsamaya kapılırlar. Bu yanılsama gerçekleştikten sonra, ki hergün gerçekleştiğini görürüz, burjuvazi kültürünü, değer yargılarını ve olmasını istediği davranışları toplumun tüm gözeneklerine sistemli bir biçimde yayar. Bütün gündelik propaganda buna göre düzenlenir. Sonuçta, silik, yoz, uysal, bireyci, insani değerlere yabancılaşmış ve budalaca düşlerle ayartılmış kişilikler ve toplumlar yaratılır.

Burjuva toplumun ve kişiliğin en belirgin özelliklerinden biri bireysellik üzerinde yükseliyor olmasıdır. Temel bir değer yargısıdır bu. "Yeni dünyanın mutlak değerinin birey" olduğu söylenmekte ve bunun "serbest piyasa ekonomisi" olarak adlandırılan kapitalist ekonomik sistem "kadar önemli bir konu" olduğu propaganda edilmektedir. "Özel hayatlar" ve bireyselliğin yüceltilmesi, burjuvazinin tapmageldiği önde gelen değeri olmuştur. Düşünmeyen, toplumsal-siyasal gelişmelere duyarsız, örgütlü mücadeleye ilgisiz ve yalnızca kendine dönük, bireysel bir yaşam tarzı kurmayı kendine tek amaç seçen bir insan tipi yaratmak için her yol ve olanak kullanılır. Çünkü bunlar burjuvazinin "yükselen değerler"idir ve insanlara özenle önerilir, teşvik edilir. Her türlü çılgınlık, değersizlik, insani ve demokratik değerlere inançsızlık ve amaçsızlığı yaygınlaştırmak, paylaşmayı-dayanışmayı yok etmek için eldeki tüm olanaklar kullanılır. Zaten "mutlak birey değerleri" denilenler de bunlardır.

Bu "değerler"in yaratılması için müzik ve sinema en etkin bir şekilde kullanılır. Taşınan kültür bütünüyle yoz, lümpen ve çürümüştür. Kaderciliği, şansı, teslimiyeti, ahlaki düşkünlüğü ve boşluğu anlatır. Bu müzik ve sinema değersizliği önerir ve bütün insani değerlere sırt çevirmeyi propaganda eder. Şarkılarda gençler birbirlerini yemeğe çağrılır, toplumsal haksızlıklara karşı "sakin ol"maları gerektiği öğütlenir. Ana tema, birey ve bireyciliktir. Bu fikir ısrarla ve her vesileyle işlenir.

Moda, burjuva yaşam tarzını, hiçleşmeyi yaygınlaştırmak için kullanılan araçlardan bir başkasıdır. Yalnızca imaj ve tüketim peşinde sürüklenen bir insan tipi yaratmak hedeflenir. Günlük yaşamda karşılaşılan pek çok şey bu kavramın içine sığdırılmıştır ve insanın düşünmesi gerekmez. Yapması gereken yalnızca sunulan tercihlerden birini "seçmek"tir.

İdeolojik ve kültürel yozlaştırmanın en temel ve en etkin kullanılan aracı ise, görüntülü ve yazılı medyadır. Yalnızlık, kimliksizlik, kadercilik, ırkçılık, yozlaşma, seks, kumar, kısacası her türlü burjuva değerleri propaganda edilir ve insanlara benimsetilmeye çalışılır. Sahte gündemler oluşturmak, gerçekleri gizlemek, yalan dolu bir propaganda yürütmek, önde gelen işlevlerinden bir kaçıdır. Sistemin en temel ideolojik denetim aracı olarak kullanılmaktadır. Öyle ki, düzenin bazı liberal yazarlar bile "medya gücü teröre dönüşüyor" diyerek yakınabilmektedir.

Günümüz burjuva toplumunda tüm insani değerler çürütülmüştür. Hemen herşey bu çürümenin simgesidir adeta. İnsanlar bireycidir, düşkünleşmiştir ve mutsuzdur. Yalnızdır ve sorunludur. Çaresizdir ve ne yapacağını bilmez hale getirilmiştir. Kapitalizmin gerçek yüzü budur.

23 Şubat 1918: KIZIL ORDU'nun kuruluşu

İşçilerin köylülerin Kızıl Ordu'su

Lenin bize şunu öğretir: "Kendini savunamayan bir devrim, değer taşımaz."

Bu ilke; kitlelerin, Komünist Parti'nin öncülüğünde, burjuva ve toprak sahipleri hükümetini yıktıktan, dünyanın ilk sosyalist işçi ve köylü devletini oluşturdukları ve Sovyet Hükümeti'ni kurdukları, 1917 Ekim'indeki ayaklanmadan bu yana bize bir rehber olarak hizmet etmiştir. Bu ilke en canlı simgesini yeni bir devrimci halk ordusunun, Kızıl Ordu'nun kurulmasında buldu. Lenin'in bu ilkesi, özgürlüğünü ve ulusal bağımsızlığını kazanan veya onun için savaşan her ülke ve her halk için bugün bile temel ilkedir. Kuruluşundan bu yana Sovyet Silahlı Kuvvetleri, gücünü ve zafere olan şaşmaz güvenini; Kızıl Ordu ve Donanma'nın saflarını sıkıca birleştiren ve sağlamlaştıran, onların tüm çalışmalarına yüksek idealler, bilinçli ruh ve örgütlenme getiren, düşmanı yenmek için onların savaş ruhunu ve moralini besleyen Komünist Partisi'nin liderliğinden ve örnek komünistlerden alır.

Kızıl Ordu'nın güç bela örgütlendiği, ilk; en güç günleri hatırlıyorum. Deneyimli kumandanlardan, silahtan, cephaneden, iaşeden ve giyecek eşyalarından yoksunduk. Düşman her taraftan saldırıyordu; fakat Bolşevik komiserler, siyasi işçiler ve sıradan Komünistler, en güç kesimlerde, en ön saflardaydılar. Açlık ve hastalık yaygındı, yine de askerlerimiz tepeden tırnağa mükemmel bir biçimde donatılmış ve silahlandırılmış olan Beyaz orduları ve müdahalecileri yendi. Ne için savaştığımızı bildiğimiz için, devrimin davasını savunduğumuz için kazandık.

İç Savaş'm şiddetli, kanlı muharebelerinde, Beyaz ordular ve müdahaleci birlikler giderek demoralize oldu ve savaş etkinliklerini kaybettiler; çünkü onların saflarındaki işçiler ve köylüler, kapitalistlerin ve toprak sahiplerinin yönetimini deviren ve yeni bir yaşamın kuruluşuna girişen, kendileri gibi emekçilere, sınıf kardeşlerine karşı savaştıklarını kavradılar. Beyaz ordulara zorla alınan işçiler ve köylüler sayıca büyük saflarla devrimin tarafına geçtiler. Müdahaleci kuvvetler içinde kumandaya karşı duyulan hoşnutsuzluk; Rus devriminin anlaşılması; ona duyulan sempati ve karşı konulmaz bir barış istemiyle birlikte gelişti. Fransız denizcileri Odesa limanında ayaklandılar. Bütün bunlar, Sovyet Rusya'ya saldıran kapitalist devletleri, Kızıl Ordu tarafından tamamen yenilgiye uğratılan birliklerini ülkemizden çekmek zorunda bıraktı. Bu çekilme başladığı sırada, Lenin bunu: "Antant üzerinde en büyük zafer ..." diye niteledi. "Onları kendi askerlerinden yoksun bıraktık!" (...)

Büyük Yurtsever Savaş; sosyalist sistemin gücünün ve sağlamlığının, Parti ve halkın çözülmez birliğinin, çok uluslu Sovyet halkları ailesinin sonsuz bağlılığının ve, bir kurtuluş ordusu olan Sovyet Ordusu'nun yüksek moral ve savaş niteliklerinin büyük bir sınavı oldu. Kahraman Sovyet halkı ve Silahlı Kuvvetleri savaşın en güç başlangıç dönemini atlattı ve ardından düşmana; Moskova, Stalingrad, Kursk ve diğer büyük harekatlarda öldürücü darbeleri indirdi; böylelikle İkinci Dünya Savaşı'nda bir dönüm noktası meydana geldi ve nazi Almanyası'nın tam yenilgisi sağlandı. Sovyet Silahlı Kuvvetleri Batı'da Hitler'in ordularını ve Doğu'da Japon saldırganlarını ezmede kesin bir rol oynadı ve böylece dünya uygarlığını faşizm belasından kurtardı. (...)

Voroşilov'un Sovyet Ordusu isimli kitaba yazdığı Önsöz'den...

Alaylar
geçiyor
yanıbaşımdan.
Davul çalıyor
yiğitler
gümbür
gümbür.
Başlar
dimdik yukarda
sert adımlarla
geçiyorlar.
Anavatanı savunmak için
silahlanıyorlar,
Kızıl Ordu askerleri
onlar.
Dörderli
kol halinde
uygun
adım
ilerliyorlar:
Benim
düşmanım
senin
düşmanın.
Senin
düşmanın
benim
düşmanım
Geliyorlar mı?
Gelsinler.
Gelecekleri varsa
Görecekleri de var.

Vladimir MAYAKOVSKİ

Kızıl Ordu'ya yönelik hezeyanlar

Kızıl Ordu heyulası kol geziyor. Bu heyulanın neden olduğu hezeyan, bir sermaye kalemşörünün kaleminde şu sözcüklerde dile geliyor: *"50 yıl dünyayı titreten Kızıl ordu bir avuç Çeçen'den dayak yedi ve rezil oldu."* Güngör Mengi, bu hezeyanlarla sayıklarken büyük bir çarpıtmaya başvurmaktan da geri durmuyor.

Bu Çeçen'lerden dayak yiyen sahte Kızıl Ordu'ya değinmeden önce, Berlin'i faşizme mezar eden şanlı Kızıl Ordu gerçeğinden söz etmek gerekiyor. Büyük Ekim Devrimi ile proletarya iktidarı zaptederek dünyanın ilk proleter devletinin yolunu açınca, emperyalist dünya ve Rus gericiliği, bu ilk proleter iktidara savaş açtılar. Muzaffer proletarya, emperyalist dünyanın ve Rus gericiliğinin kuvvetleriyle dört yıl süren çetin bir içsavaşta onları bozguna uğratarak iktidarını sağlamlaştırdı.

Kızıl Ordu bu çetin içsavaş koşullarında oluştu. Gücünü, çelikten iradesini ve yenilmezliğini proletaryanın devrimci kuvvetinden alan Kızıl Ordu, özü itibarıyla proletaryanının ve emekçi köylülüğün silahlanmasıdır. Tarihsel zorunluluk Kızıl Ordu'nun düzenli ordu biçiminde örgütlenmesini kaçınılmaz kıldı. Kızıl Ordu, faşist Alman kuvvetlerini tam bir bozguna uğratarak, uluslararası gericiliği titretirken, dünya proletaryasının ve ezilen halklarının da sevgisini kazanmıştır. Uluslararası proletarya kendi gücünü, yenilmezliğini ve kahramanlığını Sovyet proletaryasının bağrından çıkmış Kızıl Ordu'nun şahsında asla unutmayacaktır. Tıpkı burjuvazinin de unutmadığı gibi!..

Şimdi sermaye beslemesi Güngör Mengi'nin çarpıtmasına değinebiliriz. Bugün "Kızıl Ordu" olarak lanse edilen gerici Rus ordusu, tastamam Rus burjuvazisinin sınıf çıkarlarını kollamaya hizmet eden bir savaş aygıtıdır. Bu nedenle bu sözde "Kızıl Ordu" gerçekte beyaz ordudur ve proletaryanın düşmanıdır. Bu gerçeği hiçbir sermaye beslemesi, soytarı kalemşör değiştiremez ve gizleyemez.

Tutarsızlık ve yalan bu beslemelerin kendi sözlerinde ortaya çıkıyor. Yeltsin'i göklere çıkaranlar kendileri değilmiş gibi davranan bu ikiyüzlü kalemşörler, Yeltsin'in kendi parlamentosunu yine bu orduya bombalattığını bilmiyor değiller. Dolayısıyla şeytani bir kurnazlıkla yaptıkları saptırmayla hem Kızıl Ordu'yu karalamak istiyorlar, hem de böylece beyaz ordularını aklamayı hesaplıyorlar. Ama mızrak çuvala sığmayacaktır. Çünkü Yeltsin'in mafyalaşmış yeni çarlık rejimine bir Kızıl Ordu'nun değil, fakat ancak gangsterleşmiş generallerin kurmaylığında bir beyaz ordunun hizmet edebileceğini bizzat bu bayların kendisi itiraf ediyor.

Proletarya ulusların kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız tanır ve destekler. Ezilen ve bağımlı (sömürge) bir ulusun ayrılması sözkonusu olduğunda, proletarya (dolayısıyla Kızıl Ordu), kendi sınıf çıkarlarına aykırı, hatta emperyalist çıkarlara hizmet edeceğinin apaçık olduğu koşullarda bile, ayrılmak isteyen ulusa karşı asla zor kullanmaz. Yalnızca bu ulusun işçi ve emekçi yığınlarına bunun anlam ve önemini açıklar. Bugün Yeltsin'in sömürge siyaseti Çeçenistan'da kirli bir savaş şeklinde uygulanıyor. Bu kirli savaşın sermaye ordularının uyguladığı yaygın bir sömürge savaşı olduğu biliniyor.

Kürdistan'daki sömürgeci kirli savaşla Yeltsin'in Çeçenistan'da uyguladığı köleleştirme siyaseti, özünde aynı sınıf çıkarlarına, sermaye sınıfının sömürgeci siyasetine hizmet ediyor. Nasıl ki, sömürgeci Türk ordusu Kürdistan'da özgürlük hareketinden dayak yiyorsa, Rusya'yı tekrar halklar hapishanesine dönüştürmek için Çeçenistan'da bulunanan beyaz Rus ordusu da, aynı şekilde, haklı ve meşru temellere dayanmanın gücüyle savaşan Çeçen direnişçilerinden dayak yemektedir.

Demek oluyor ki, sömürgeci kirli savaş yürüterek özgürlük mücadelelerinden dayak yiyen ordular tarihte hep sermaye orduları olmuşlardır. Tıpkı bugünkü Türk sermaye ordusu gibi!

Faşist Alman ordusu nasıl dünyadaki halkların nefretini kazanarak tarihte mahkum olmuşsa, tersinden Kızıl Ordu da aynı savaşta dünya proletaryasının ve halklarının sevgisini kazanarak tarihteki onurlu yerini almıştır.

Bu gerçek tarihe altın harflerle kazınmıştır.

Fabrika çalışmasının sorunları

I. Genel Konferansımızda fabrika çalışması ve hücreleri sorunu, genel içeriği bakımından oldukça doğru ve sistematik bir biçimde ortaya konulmuştur. Burada tartışacağımız, fabrika çalışmasını yürütecek olan kadrolarla ilgili sorunlardır.

Fabrika çalışmasını dolaysız örgütleyecek olan kadroların bu alandaki uyumluluğu, komünist faaliyetin geleceği ve gelişmesi açısından hayati önemdedir. Fabrika çalışmasını yürütecek olan bir kadronun, bu alanın sorunlarına cevap verebilmesi için, herşeyden önce asgari düzeyde böyle bir faaliyete uygun olması gerekmektedir. İşçi sınıfının ve Marksizmin genel sorunlarını teorik düzeyde kavramak işin zor olmayan yanıdır. Asıl sorun, ifade edilen görüşleri/doğruları ete kemiğe büründürecek çalışmayı gerçekleştirmektir.

Kadroları yetenekleri ve faaliyetin ihtiyaçları doğrultusunda konumlandırarak verimli bir çalışmayı sağlamak bir önderlik sorunudur. Yetenekleri ve faaliyetin ihtiyaçlarını isabetli bir biçimde değerlendirememek, hareket içinde atalete ve karamsarlığa yolaçar. Hareketimizde I. Genel Konferans sonrası ortaya çıkan tasfiyecilik de, gerçekte faaliyetin ihtiyaçlarına denk düşmeyen kadrolarla uyumsuzluğun kendisini ortaya koymasıdır. Bizim burada tartıştığımız ise çok daha temel bir sorundur.

Fabrika çalışmasını örgütleyecek bir kadro, her şeyden önce kendisini, terimin belli bir anlamında hücre olarak görebilmelidir. Komünist kadro, fabrikanın içine girse de girmese de, kendisini fabrikanın hücresi olarak görmek ve bu yönde bir çalışma yürütmek durumundadır. Bu aynı zamanda inisiyatifli, yaratıcı, bu alanın sorunlarından yılmayan ve sebat gösteren kadrolar demektir. Asgari düzeyde bu alanın sorunlarına cevap verebilecek yetenekte olması başlangıç açısından yeterlidir. Gerisi faaliyetin içinde gelişebilir.

Fabrika yaşamını bilen ya da işçi kökenli olan, işçilerle çabuk dostluk kurabilen, atak, en ufak bir gelişmeden yararlanabilen, oturup kalkmasıyla, sohbetleriyle saygı gören, onların dışına düşmeyen, söyledikleriyle eylemleri birbirine uygun, gözlem ve tahlil yeteneği olan, sınıf çalışmasının güçlüklerinin bilinciyle geri adım atarken bile taktiksel devrimci tutumu elden bırakmayan, işçilerin geriliğini küçümsemeyen fakat anlamaya çalışan kadrolara ihtiyacımız vardır.

İşçilerle tanışmak ya da ilişki kurmak işin en kolay yanıdır. Sorun ilişki kurduğumuz işçiler aracılığıyla fabrikada faaliyeti örgütlemektir. Kurulan ilk işçi ilişkileri önemli olmasına rağmen, dönüştürmek ve yeni ulaşma kanalları açmak çok daha önemlidir. Tek tek işçilerle ya da gruplarla yapılan okuma çalışmaları, örgütün fabrika düzleminde çekim merkezi olabilecek bir propaganda ağı ile birlikte gitmezse, belirli bir zaman sonra bu çalışmalar işçilere umutsuz bir çırpınış gibi görünmeye başlar. Hatta öncü diye adlandırdığımız kesimler, marksist formasyon ve sınıf bilinci yetersizliğinden dolayı, "bu gerici ve cahil işçi yığınlarını örgütlemenin çok zor olduğunu, hatta mümkün olmadığım" dile getirerek kendi kabuğuna çekilme eğilimi gösterirler. Özellikle toplusözleşme dönemlerinden sonra mücadeleye daha soğuk bakarlar. Kendiliğindenci anlayışın dışına çıkmayı pek istemezler. Sıradan işçi yığınlarından hemen hemen hiç farkı olmayan bu kesimleri kazanabilmek, ancak sürekli motive etmekle, örgütün gücüne inandırmakla mümkündür. İşçi pratik düşünür. Senin gücünü fabrikada yaptıklarınla ve çoğalışınla görmek ister.

Sıradan işçiler, mücadele içerisinde görmedikleri önderlere pek güvenmezler. Doğruyu yanlışı hep önderlerinin cesaret ve kahramanlıklarında ararlar. İşçilerde özellikle gücü önemseme eğilimi güçlüdür. Varlıklarını nitel değil, hep nicel olarak kavrarlar. bu. Örneğin 1000-1500 işçinin çalıştığı bir fabrikada içeriden 150-200 tane bildiri dağıtırsınız. İşçiler bildirinin niteliğinden çok, dağıtımı gerçekleştirmenizden dolayı fabrikada çok sayıda komünist işçinin olduğunu düşünürler. Sayısal çoğunluk onun gözünde daha önemlidir.

İlk işçi ilişkilerini hücre faaliyeti sanmak ya da kendimizi buna koşullamak, başka işçilere ulaşmanın önünde engeldir. İlişkiye girdiğimiz işçileri iyi gözlemlememiz gerekir. Aile yapılarını, düzenle bağlarının gücünü, mücadeleci olup olmadıklarını, kendi konumlarını yitirmemek (işten atılmamak) için geri planda durup durmadıklarını vb.

Fabrikada faaliyet yürüten kadro, ütopyalardan tümüyle arınmalıdır. İşçi sınıfının kitabi güzelliklerini bir yana bırakmalıdır. Değiştireceğimiz nesneyi

çok iyi tanımalı, zaaflarını, açmazlarını, tutkularını, laboraturavımız olan fabrikada ortaya çıkararak, buna karşı nasıl mücadele edeceğimizi kestirmeliyiz. Hücre faaliyetini fabrika düzeyindeki sorunlara müdahaleye bağlayarak örgütlemeli, tek tek işçilere yönelen pedagojik kısır çalışmalardan kaçınmalıyız.

Kimi işçi vardır, mücadelecidir, pratik önderdir. Marksizmi teorik düzeyde kavramaya çalışmaz. Kitap okumaktan kaçar. Kahve kültürü çok geniştir. Sıcak dönemlerde ne görev verilirse onu yapar. Fakat düzenle bağları da güçlüdür. Kimi işçinin kavrama ve öğrenme yeteneği vardır, fakat kendisinden başkasını çoğaltamaz. İşçi ilişkileri genellikle yavandır. Faaliyeti çekip çevirmeye, verilen görevleri tutkuyla yapmaya pek yanaşmaz. Kimi işçi vardır, beyaz eşya ve araba taksitlerinden yayın organının parasını vermeye zaman bulamaz.

İşçi ilişkileri öylesine çeşitli ve çelişiktir ki, kapitalizmin olumsuz değerlerini, sınıf dışı kesimlerden daha çok içinde barındırır. Yabancılaşma ve yozlaşma, "öncüler"de de yaygındır. Yılgınlık, karamsarlık ve düzene daha fazla teslimiyet! Öncü kesimlerde ve işçi yığınlarındaki yabancılaşma- nın diğer bir sorumlusu da tabii ki biz komünistleriz. İşçi sınıfı bırakıldığı yerde durmuyor. Burjuva ideolojisine karşı cepheden saldırıyı gerçekleştiremediğimiz sürece, bırakın sınıfın ihtilalci çıkışlarını ummayı, kendiliğindenci mücadelede bile radikallikten uzaklaşıyor. Yeniliyor, yenilgi komünist örgütlenmenin olmadığı koşullarda yılgınlığı körüklüyor. Böyle bir dönemde yılgınlığa düşmemek, fabrika temelinde bir mücadelede diretmek, sonuçları toplamada aceleci ve sabırsız çıkışlar yapmamak gerekiyor.

Marksizmi hem teorik düzeyde kavrayan, hem de fabrika faaliyetini çekip çevirecek olan işçi önderlerine ihtiyacımız var. Böyle işçileri "yaratmadan" önce ise fabrika çalışması yürüten kadroların asgari düzeyde bu yeteneklere sahip olması gerekiyor. Çünkü fabrika çalışmasında ilişki kurduğumuz işçilerle ilişki biçimimiz nasılsa, ilişkide olduğumuz işçi önderleri de öyle davranmaya başlayacaklardır. Örgütsel anlayışları, zaafları, değerleri işçi ilişkilerine de yansıyacaktır.

Fabrikada işçi ilişkileri nasıl yaratılacak, hücre nasıl organize edilecektir? Yaşamın zenginliğini gözetmeli, çok değişik yol ve yöntemleri kullanmalıyız. Her ilde ve bölgede ilişki kurmanın, komünist çalışmayı başlatmanın biçim zenginliklerini gözönüne alarak, önerilerimizi daha çok kendi deneyimlerimizin ışığında somutlamalıyız.

İşçi ilişkilerini, fabrikaya bizzat girerek ya da böyle olanak yoksa, servis yerlerinden, indikleri semtten, sendikalarından, kahvelerinden, dost ahbap ilişkilerinden yararlanarak kurabiliriz. Ya da taşerona verilen yemekhane ve temizlik şirketlerine girerek vb. yöntemlerle geliştirebiliriz. Eğer fabrikaya bizzat bir yoldaşımızı sokabilirsek, bu işimizi çok daha fazla kolaylaştıracaktır. Yine de bunun tek yöntem olmadığını söylemek gerekiyor. Fabrikaya işçi olarak giren yoldaşımız ne yapacaktır? Kendisini nasıl çoğaltacak, çalışmalarda etkinliği nasıl kuracak, fabrikada başka hareketlere sempati duyan ya da örgütlü işçilerle ilişkisi nasıl olacaktır? Bu sorulara soyutlama düzeyinde cevap vermek mümkün değildir. Yine de deneyimlerimiz ışığında bazı ipuçları verebiliriz. Fabrikaya birey olarak değil, örgüt olarak girebilmeliyiz. Yoldaşımız fabrikanın sorunlarına müdahalede yalnız bırakılmamalı, kendi arkasında örgütün gücünü görebilmelidir.

İşçi yoldaş fabrikada çalıştığı alanda işe sosyalizmin tumturaklı vaadleriyle başlarsa baştan kaybeder. İşçiler ilk planda "önderlerin" peşlerinden sosyalizme inandıkları için değil, önderlerine güvendikleri için giderler. Güven ise her şeyden önce işçiler arasında saygınlık yaratılmasına bağlıdır. Bu saygınlık, işçilerden farklılık anlamına gelmemeli. Hoş sohbet ve sıcak davranışlar işçilerce olumlu karşılanır. Kişisel güven yaratılamadığı ölçüde işçilerin bizim söylediklerimize fazla itibar etmesini beklememeliyiz. Kendi atölyemizde geliştirdiğimiz dostluk ilişkileri (bu ilişkilerde yaşlı işçiler tercih edilmelidir), işçi evlerine gitme ya da davet etmeyi de içine alacak nitelikte olmalıdır. Samimiyet kurduğumuz işçilerle sohbet aralarında fabrikanın sorunları, patronun tutumu, işten atma ispiyoncu işçiler vs. konular üzerinde konuşmalı, bunlara karşı nelerin yapılabileceğini anlatmalıyız. Genelde ilişkiye geçtiğimiz pek çok işçi, "işçilerin adam olmayacağından, yarı yolda bırakacağından, bir iki kişiyle bir şey yapılamayacağından" sözedecektir. İlişki kurduğumuz işçilerin dürüst ve güvenilir olmasına dikkat etmeliyiz. Onun ötesinde bu tür konuşmalarını fazla önemsememek gerekiyor. Fabrikada direnmek ya da örgütlenmek onlar için ilktir ve yadırgama daha ön plandadır.

Yaşlı işçilerin daha fazla işçi tanımaları, bölümler hakkındaki bilgileri, ispiyoncuları bilmeleri, kimden yarar kimden zarar geleceği yönünde uyarmaları, bizi dürüst, mücadeleye yatkın olanlarla tanıştırmaları gibi bir çok bilgiye genç işçilerden daha fazla sahip olmalarından dolayı, onlarla ilk

ilişkiler özel öneme sahiptir. İşçiler doğruyu söyleyen genç işçilerin arkasından gitmektense, yaşlı ve çevre ilişkileri güçlü "doğal önderlerinin" arkasından gitmeyi yeğlerler. Bu doğal önderleri, komünist önderler haline getirmek bugün oldukça güçtür. Ama, kendi perspektiflerimizi bu işçiler aracılığıyla işçilere aktarmamız ve sonuç almaya çalışmamız, daha doğru bir davranıştır. Tümüyle komünist işçilerin yüklenebileceği görevleri bu işçilere yüklemeye kalktığımızda, sonuç hep kaçış olacaktır. Hangi işçiyle neyi ne kadar paylaşabileceğimizi saptamamız oldukça önemlidir. Fabrikalara ne kadar kadro sokarsak sokalım, işçi önderlerinin güvenini sağlayıp önlerine somut görevler koyamadığımız sürece, fabrikada yalnızca bir avuç "aydın" olarak kalırız. İlişkiye girdiğimiz işçilerin yerel sorunlara ilişkin tutumu, hücre faaliyetinin örgütlenmesinde önemli bir yer tutar. Kendi fabrika sorunlarına yaklaşımındaki tutumu, bizim kimlerle çalışabileceğimizi gösterecektir. Buradaki çalışmaların ışığında okuma grupları oluşturmalıyız. Okuma çalışmalarındaki disiplinleri, tartışmaya katılımları, kendi evlerini bu çalışmalara açmadaki tutumlarını gözlemlemeliyiz. Okuma grubu çalışmalarında, yerel fabrika sorunlarına ilişkin bildiri yazımını elden geldiğince birlikte yazmaya çalışmalı, katkıları bilince dönüştürülmelidir. Bu çalışma disiplinine uymakta yalpalayan unsurlar mutlaka çıkacaktır. Hatta çalışmayla katılanlarm pek çoğunda bu tutum görülecektir. Fabrikaya yönelik propaganda ağını geliştirebildiğimiz ölçüde, elimizdeki mevcut işçileri organize edebilmemiz de kolaylaşacaktır. Hücre adayı unsurları elden geldiğince farklı atölyelerden çıkarmaya çalışmamızın önemli avantajları vardır. Komünist çalışmanın fabrikanın bir çok atölyesine ulaşması, fabrika yönetiminin ve polisin bize ulaşma olanakları azaltacaktır. Çalışmalarımızın sonuçlarını, dağıtılan bildirilerin, broşürlerin, MYO'nun işçiler tarafından nasıl karşılandığına ilişkin daha doğru bilgiler alabileceğiz.

MYO'yu mümkün olduğunca çok işçiye ulaştırmaya çalışmalıyız. İşçiler ilgi duymaz yırtar atarlar diye düşünmeden EKİM'in popülaritesini artırmalı, EKİM'in söyleyeceklerini bekleyecek duruma getirilmelidir işçiler. Yerel fabrika çalışmasında göstereceğimiz başarılar, MYO'yu (aynı zamanda MK'yı) asıl sıkıntıdan kurtaracak, işlevi asıl zeminine oturtacak, sınıf pratiğinin deneyimlerinin aktarıldığı, örgütsel somut süreçlere müdahale kolaylaşacaktır.

Diğer önemli bir sorun da, işçi yoldaşımızın fabrikada karşılaşacağı başka örgüt kadro ve taraftarlarına ilişkin tutumudur. Fabrikalarda geçmişte de çeşitli hareketlere sempati duyan işçilerle karşılaştık. Devrimci-demokrasi kendi örgütsel kültürünü işçilere de taşımıştır. Fabrikada çeşitli hareketlerle somut sorunlara ilişkin birlikler oluşturmalı, bunu gerektiği yerde isim bile kullanmaktan kaçınarak, gerçekleştirmeye çalışmalıyız. Sınıfla komünistlerin bu kadar kopuk olduğu bir dönemde, devrimci-demokrat hareketlerin fabrika çalışmasında bile birlikte davranmaktan kaçmaları halinde, işçi yoldaşımızın yapacağı tek bir şey vardır; çekim merkezi olacak bir çalışma yürütmek, fabrika çalışmasını derinleştirerek çeşitli hareketlere sempati duyan işçilerin nezdinde ilgi odağı haline gelmektir.

* Fabrikaya yönelik çalışma yürüten organ ya da birimlerin kendi iç uyumlarının oluşturulması da, fabrika çalışmasına uygunluk gösterildiği ölçüde gerçeklik kazanacaktır. Asgari uyumluluk gösterildiği ölçüde, tek tek yoldaşların yeteneklerinin farklılığı bir zenginlik anlamına da gelecektir. Kişisel yetenekler kollektif iradece özümlenebildiği ölçüde, kazanımlar ya da olumsuzluklar, birimin ya da organın kollektif iradesini yansıtacaktır.

* Faaliyetin ihtiyaçlarıyla, kadroların yetersizliği ya da uygunsuzluğu arasındaki mesafeyi daraltmak, somutta örgütün mevcut kadrolarını iyi tanımasını, yeteneklerini isabetle değerlendirmesini gerektirir. Faaliyetin ihtiyaçlarını örgütün gelişmişlik düzeyine göre düzenleme zorunluluğu, sınıf mücadelesinin seyri ile komünist faaliyetin ona yetişme ve müdahale edebilmesi arasındaki mesafeden dolayıdır. İlerdeki yükümlülüklerimizle bugünkü durumumuz arasındaki mesafeyi atlayarak katedemeyiz. Sürekli ileri gidebilmemiz, bugünkü somut görevlerimizi kadro yapımızla uygun hale getirerek gerçekleşebilir. Sınıf mücadelesine müdahale uğraşında olan bizlerin "az olsun öz olsun" perspektifiyle davranmamız gerekiyor. Bugünkü görevlerimizle, gelecekteki yükümlülüklerimizi aynı anda gerçekleştirmeye kalkışmak ya da karıştırmak örgütü tökezletir, atalet içine düşürür, kendisini abartmak zorunda bırakır.

* Sosyalist devrimin stratejisinde ve dönemsel sorunlara taktiksel müdahalede uygunluk yeteneği göstermediği ölçüde komünizm inancı iyiniyet olmaktan öteye gidemez. Amaca uygun araçlar soyutlama düzeyinde değil, pratik örgütçülükte anlamını bulur. Dahası, amaca uygun araçlar yaratılmadığı ölçüde, komünizmden sapma, oportünizm vb. eğilimler egemen hale gelir.

Yaşar ŞEN

İstanbul İl Örgütü tarafından hazırlanan

Fabrika rapor anahtarı

1) Fabrikanın kimliği:

Fabrikanın adı / Yeri (semt, ilçe) / Ürettiği meta / Kuruluş tarihi / Kaç işçi çalışıyor? (kadm-erkek) / Vardiya sayısı / Servis (saatleri, güzergahları) / Fabrikanın stratejik, taktik önemi (ülke ekonomisinde tuttuğu yer)

2) Fabrika işçilerinin kimliği:

Eğitim durumları / Memleketleri, milliyetleri, mezhepleri / Kaç yıldır çalıştıkları / Yaş ortalaması / Nerede oturuyorlar? (semt, blok) /Kiracı mı? Mülk sahibi mi? (oranı) / Evlilik oranı, çocuk sayısı / Mal-mülk durumu.

3) İşçilerin çalışma ve yaşam koşulları:

Haftada kaç gün çalışıyorlar? / Kaç saat çalışıyorlar? / Mesai / Ücret durumu / Ulaşım sorunu / Sigortalılar mı? / İkramiye (yılda kaç kez?) / Emekliliği yaklaşanların oranı / Tatiller-izin (yılda kaç kez-süre) / Yemek parası alıyorlar mı? / Sosyal yardımlar... / İşçiler sendikalı mı? / İşyerinde örgütlü sendika (adı, özellikleri, geleneği, işçilerin sendikaya karşı tutumu, sendikalı üye sayısı-oranı, seçimler vb.) / Öz örgütlenme var mı? (işyeri komitesi vb.- etraflı bilgi)

4) Fabrikaya özgü sorunlar:

Sözkonusu fabrika özelleştirme kapsamında mı? Kapatılma durumu var mı? / Gelişmeler, işten çıkarma var mı? Üretimde düşüş var mı? / Taşeronlaştırma durumu var mı? / Özelleştirmeye, kapatılmaya karşı sendikanın tutumu / Saldırılara karşı işçilerin tutumu... (Tepkiler/ eylemler nasıl başladı ve nasıl seyretti ya da ediyor? Bundan sonra nasıl seyredebilir vb.)

5) Fabrikanın geçmişi:

İlgili fabrikanın mücadele geleneği. İşçi hareketinde tuttuğu yer / Tarihindeki eylemler (grev, direniş, yürüyüş, işgal, vizite eylemleri vb.) / Tarihleri, nedenleri, katılım oranı, süresi, etkinlik derecesi ve sonuçları / Fabrika tarihinde özel günler / Hiç dayanışma grevi gerçekleşmiş mi? / 1 Mayıs'larda tutum.

6) Fabrikanın bugünkü siyası durumu:

İşçilerin siyasi eğilimleri-oranı / Bilinç düzeyleri / Dünya, ülke ve Kürdistan gündemine ilgileri (özellikle Kürt sorunu konusundaki tutumları) / Öncü işçilerin kimliği ve durumu (geniş bilgi) / Fabrikada örgütlü/etkili devrimci hareketler (haklarında ayrıntılı ve somut bilgi)

7) Fabrikaya ilişkin durumumuz:

Varsa ilişkiler (dökümü, ilişkilerin niteliği vb.) / Bugüne dek yürütülen çalışmalar (niteliği, sonuçları, dersleri) / Fabrikanın politik örgütsel çalışmamızdaki yeri-önemi. Nedenleri / Hedeflerimiz / Önceliklerimiz / Halihazırda fabrikaya dönük neler yapıyoruz? / Çalışma tarzımız hakkında bilgiler-değerlendirme / Hedeflerimize ulaşma konusundaki iddiamız / İstekler, öneriler, varsa eleştiriler.

Pendik'te bir fabrika...

Ülke ekonomisinde önemli bir yeri olan temel bir fabrikada çalışıyorum. Bu fabrikadaki bir kıvılcım, Pendik Tersanesi, Tuzla Deri, Pendik Tam Cam, hatta Cevizli Tekel'de de etkili olabilir. Çünkü aynı güzergahta bulunuyorlar.

Fabrika önemli bir mücadele deneyimine sahip değil. 1988'de toplu iş sözleşmesiyle ilgili bir anlaşmazlık yaşanmış. Tam Cam fabrikasıyla birlikte sendikanın inisiyatifinde grev kararı alınmış ve bin beşyüz kişi Kartal Meydanı'na kadar yürümüş. Ama kazanan işveren olmuş. 200-300 işçinin işine son verilmiş. Fabrikada şu anda Petrol-İş Sendikasına üye 600 civarında kadrolu işçi çalışıyor. Yurtiçi ve yurtdışına yönelik üretim yapılıyor. Yurt dışından talep artınca sözleşmeli geçici işçi alınıyor ve düşük bir ücretle çalıştırılıyor. Bunlar kadrolu işçiler için tehdit unsuru. En iyi çalışan geçici işçiler tespit ediliyor ve yedekte tutuluyor. Daha sonra kadrolu işçilerden işlerine gelmeyenler kapı dışarı ediliyor ve yerine bunlar alınıyor. Bunda büyük karları oluyor. Zira 3-4 senelik bir işçi 7 milyon alıyor. Yerine alman işçi ise 3-4 milyona çalıştırılıyor. Çalışma koşulları son derece kötü. Üretilen meta insan sağlığına son derece zararlı olan kurşun ve asit içeriyor. Göstermelik olarak bez maske kullanılıyor. Bunun ise önemli bir faydası yok.

Henüz kısa bir süredir burada çalışıyorum. Bu süre içerisin-de 4-5 işçi kurşun aldığı için hastaneye gönderildi. İşçiler üç ayda bir kan tahlili yapılmak için Kızılay'a gönderiliyor. Bu tahlilin sonucu sadece işverene bildiriliyor. İşveren Kızılay'la anlaşmalı, ufak tefek rahatsızlıklara önem verilmiyor. Zaten bir kişi bir kere kurşun aldı mı artık vücut alışıyor. Hastanede yapılan tedaviyle geçse de, işe başladığında tekrar alıyor. Bu da o kişinin işten atılmasını kolaylaştırıyor. Çünkü yüksek oranda kurşun felce yolaçıyor. Bu nedenle kurşun alan işçi ya kendi isteğiyle ayrılıyor, ya da işveren tarafından işine son veriliyor. Toplu iş sözleşmesinde servis hakkı olduğu halde servis verilmiyor. Buna mazeret olarak da fabrikanın tren güzergahında olması gösteriliyor. Sadece 300 bin lira paso parası veriliyor. Herkes trenle gelemiyor tabi. Sorun yaratıyor. Beş dakikalık gecikmeden bir saatlik ücret kesiliyor. Fabrika 10-15 bölümden oluştuğu halde bir tek yemekhanesi var. Yemeğe gidiş geliş 10 dakika sürüyor. Doğru dürüst yemek verilmiyor.

Peki bütün bunlara karşı işçiler ne yapıyorlar? Yazık ki işçiler düzenin tam bir kuşatması altındalar. Kendi sorunlarının bilincinde değiller. Herkesin elinde bir radyo, maçlar üzerine tartışıyorlar. Üstelik öylesine ateşli tartışıyorlar ki... Bazıları işten çıkınca, eve bile uğramadan, sabahın yedisinde kahveye oyun oynamaya gidebiliyor...

Fabrikada her bölümde 45-50 kişi çalışıyor. Her bölümün ayrı bir iş yapılıyor ve her makinaya 5-6 kişi düşüyor. İşveren ayda 200-300 bin lira gibi komik bir rakam olan teşvik üretim primi koymuş. Bu nedenle işçiler birbirleriyle yarışıyorlar.

Bu fabrikanın işçileri adeta elekten geçirilip seçilmiş. Son derece geri ve apolitikler. Düzen partilerinden hala medet umuyorlar. Sendikaya bel bağlamışlar. Aç da olsa, tok da olsa allaha şükrediyorlar.

Bu işçiler geridir ve bilinçsizdir diyerek geri çekilmenin zayıflık olduğunun elbette bilincindeyim. Ayrıca bir fabrikada işçilerin hepsini kazanmanın ve örgütlemenin mümkün olmadığını da biliyorum. Zaten herkes sınıf bilinçli olsaydı biz sınıf bilinçli işçilere iş düşmezdi. Benim görevim onları bilinçlendirmek. Ancak ne var ki, şu ana kadar henüz anlamlı bir adım atamadım. Bazı romanlarda ve devrimci yayınlarda okuduğumda işin çok kolay olduğunu sanmıştım. Ama gerilik ve bilinçsizlikle yüzyüze geldiğimde büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Bir süre için tam bir karmaşa yaşadım.Bu kadar önemli bir temel fabrikada ilişki çıkaramazsak, bizim acil sorunumuz olan partiyi nasıl inşa edebiliriz, diye düşündüm.

Ancak ideolojik olarak donanmış örgütçüler olduğumuzda bu işi başarabiliriz. Tabi tecrübe kazanmak da büyük bir önem taşıyor. Ancak yine de bunlar mazaret olarak gösterilemez. Burada ben en azından tecrübe kazandım. Bir bunalım süreci yaşamış olsam da inançlıyım, yılmadım, yılmayacağım da. Sadece komünistlerin işinin ne kadar zor olduğunu gördüm. Omuzlarımızdaki yükün ağırlığını anladım. Anlamak yeterli değil kuşkusuz; bu yükü hafifletmek için sürekli adım atmak zorundayız.

K. DENİZ

Yurtdışındaki işçilere çağrı

Özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesinde EKİM'i destekleyin!

BAĞIŞ KAMPANYASINA KATILIN!

Kapitalist sömürü ve gericilik dünyasının emperyalist efendileri, Doğu Avrupa'daki gelişmelerin ardından, sosyalizme karşı gürültülü bir kampanya eşliğinde "yeni dünya düzeni"ni ilan etmişlerdi. Fakat aradan geçen şu bir kaç yıllık süre onların "düzen"inin ne demek olduğunu, onların tam egemenliğindeki bir dünyanın ne hale gelebileceğini göstermeye yetti. Gelişmiş kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının onyılların mücadelesiyle kazandığı sosyal ve demokratik haklar bugün sürekli bir saldırı altındadır. Kapitalist ekonominin dünya ölçüsündeki bunalımının faturası işçi ve emekçilere ödetilmektedir. Kızışan emperyalist rekabetin ihtiyaçları onların cebinden gaspedilenlerle karşılanmaktadır. Geri ve bağımlı ülkelerde durum çok daha kötü, kıyas kabul etmez ölçüde daha vahimdir. Halklara yaşamı zindan eden sistemli faşist terör ile sürekli hale gelmiş yoksulluk ve sefalete, emperyalist müdahaleler ve gerici boğazlaşmalar eşlik etmektedir. Dün Irak'ta, Somali'de, Ruanda'da yüzbinlerce insanın kanı akıtıldı. Dün ve bugün Yugoslavya'da, Kürdistan'da, Kafkasya'da, en son olarak Çeçenistan'da yine halkların kanı akıtılıyor. Kapitalist emperyalist sistem dünya ölçüsünde işçi ve emekçilere ağır bedeller ödettirerek, halkların kanını dökerek egemenliğini sürdürmeye çalışıyor. Bütün kapitalist ülkelerde işsizlik, yoksulluk, sefalet, konutsuzluk, en ilkel bir ırkçılık, rüşvet ve yolsuzluk, ahlaki çöküntü, çevrenin tahribatı -tüm bunlar birarada ve içiçe yaşanıyor. Sistem bir bütün olarak çürümüştür; yıkılmayı ve tarihin çöplüğüne atılmayı bekliyor.

Bugünün Türkiye'si de bu sistemin bir parçasıdır ve onun bunalımını ve çürümüşlüğünü çok daha ağır boyutlarda yaşıyor.

Türkiye'ye bugün bir avuç asalaktan oluşan kapitalistler sınıfı, burjuvazi hükmetmektedir. Ekonomik güç, tüm temel zenginlikler kapitalistlerin tekelindedir. Fabrikalar, işletmeler, madenler, toprakların en büyük bölümü, kitle ulaşım ve iletişim araçları onların elinde, onların mülkiyetindedir. Bu muazzam ekonomik güç sayesinde topluma da onlar hükmetmekte, ülkeyi onlar yönetmektedirler. Devlet aygıtı onların elindedir. Hükümet, parlamento, radyo-televizyon, basın, üniversiteler, mahkemeler onların elinde onların hizmetindedir.

Buna karşılık, ülke nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan milyonlarca işçi ve emekçi ise, aileleriyle, çoluk çocuğuyla birlikte yokluk, yoksulluk, konutsuzluk, hastalık içinde acı ve çile çekmektedirler. İşsizlik, pahalılık, eğitimsizlik, aşağılanma ve horlanma onların gündelik yaşamının bir parçasıdır. Çocuklarının geleceği konusunda karamsarlık içindedirler. Ekonomik güçten ve sosyal haklardan yoksun olan işçiler ve emekçiler, en ilkel demokratik-siyasal haklardan da yoksundurlar. Ekonomik köleliği, sistematik baskı ve teröre dayalı bir siyasal kölelik tamamlamaktadır. İşçilerin, emekçilerin en basit hak arayışları devletin askeri ve polis kuvvetleri seferber edilerek engellenmek, bastırılmak istenmektedir. "Demokratikleşme" vaadleriyle gelen ve içinde sosyal-demokratlarm da yeraldığı şimdiki hükümet, tam dört yıldır dozu sürekli artan bir baskı, terör ve katliam rejiminin hizmetindedir.

Burjuvazi kardeş Kürt halkını ise sömürgeci bir kölelik altında tutmakta, onu en temel ulusal haklarından zorla yoksun bırakmaktadır. Devlet ordusunu ve tüm öteki imkanlarını kardeş Kürt halkının tümüyle meşru, tümüyle haklı ulusal özgürlük mücadelesini boğup bastırmak için seferber etmiş bulunmaktadır. Bu kirli ve aşağılık savaşın bilançosu bugün tüm dünyanın gözleri önündedir.

Yüzlerce sivil insan katledilmiş, kentler bombalanmış, ikibini aşkın köy boşaltılıp yakılmış, ormanlar ateşe verilmiş, milyonlarca Kürt köylüsü yerinden yurdundan sürülmüştür.

Baskı, zulüm, sistematik işkence, kayıplar, ardı arkası kesilmeyen cinayetler, tüm bunlar asalak bir sınıfın egemenliği uğruna toplum yaşamının gündelik basit gerçekleri haline gelmiştir. Sömürüyü katmerleştirmenin, yüzbinlerce işçiyi sokağa atmanın, KİT'leri özelleştirme adı altında yağmalamanın, acının ve yoksulluğun pençesindeki çalışan sınıflara bütün bunları kabul ettirmenin başkaca bir yolu yoktur sermaye için.

Bugün Türkiye'de binlerce, onbinlerce, yüzbinlerce işçi, emekçi, kamu çalışanı işte bu adaletsiz zulüm düzenine karşı mücadele etmektedir. Kamu çalışanlarının son 20 Aralık genel iş bırakma eylemi işçilerin ve emekçilerin bu mücadeleyi sürdürme kararlılığının yeni bir örneği olmuştur.

Gitgide büyüyecek, yayılacak, güçlenecek olan bu mücadelenin içinde ve önünde komünistler ve devrimciler yer almaktadırlar. Onlar işçilerin ve emekçilerin bir parçasıdırlar. İşçi sınıfının, tüm çalışan emekçi sınıfların kısa ve uzun vadeli çıkarları uğruna savaşmaktadırlar. Sermaye sınıfının utanç verici egemenliğine son vermek, özgürlüğü elde etmek, sosyalizmi kurmak için canla, başla çalışmaktadırlar. Bu mücadelede yaşamları da dahil her şeylerini feda etmekte, emekçi sınıfların kurtuluşu için zulme, işkenceye, zindana katlanmaktadırlar. Sermaye devletinin onlara tahammülsüzlüğü de buradan gelmektedir. Devletin işkence ve katliam şebekelerinin gece gündüz devrimci avına çıkmalarının da nedeni budur.

EKİM, her türlü engele rağmen devrimci mücadeleyi kararlılıkla sürdüren örgütlerden biridir. Nispeten genç bir örgüt olmasına rağmen sizler artık onu biliyor, daha yakından tanıyorsunuz. EKİM, Türkiye devrimci hareketinin geçmişteki mücadelesine, bu mücadelede yaratılan olumlu değerlere sahip çıktı, çıkacak. Fakat onun kusurlarını, zaaflarını, yetersizliklerini eleştirip geride bırakmaya çalıştı, çalışıyor. EKİM, işçi sınıfının öncü devrimci partisini inşa etmek için mücadele ediyor. Böyle bir parti, Türkiye'de bugün egemen olan sömürü ve kölelik düzenini yerle bir etmenin, devrim mücadelesini başarıyla yönetmenin ve zafere ulaştırmanın, işçilerin ve emekçilerin egemen olacağı gerçek bir sosyalist düzeni kurmanın güvencesidir. Biz komünistler bu partiyi işçi sınıfının mücadelesine katılarak, bu mücadele içinde işçi sınıfının en bilinçli, en sağlam üyeleriyle birleşip bütünleşerek yaratmaya çalışıyoruz.

EKİM en elverişsiz koşullarda siyasal mücadele sahnesine çıktığı halde, nispeten kısa sayılabilecek bir süre içerisinde bu doğrultuda önemli bir mesafe katetmiştir. Tam da bu sayededir ki, hareketimiz 1995 yılını "Atılımlar ve Parti Yılı" ilan edebilme güç ve olanağını kendinde bulabilmiştir. Bu, önümüzdeki bir yıl içerisinde bizi zorlu olduğu ölçüde onurlu görev ve sorumlulukların beklediğini göstermektedir.

Türk ve Kürt işçileri,

Sizler Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yaşıyor ve çalışıyorsunuz. Bu ülkelerin işçi sınıfının bir parçasısınız. Bu ülkelerin sermaye sınıfları tarafından sömürülüyor, eziliyor, aşağılanıyor, horlanıyorsunuz. Bu ülkelerdeki sınıf kardeşlerinizle birliğinizi pekiştirmek ve kapitalist baskı ve köleliğe karşı mücadele etmek sizin için bir zorunluluktur.

Fakat sizler aynı zamanda kopup geldiğiniz toplumla, Türkiye ve Kürdistan'la yakından ilgilisiniz. Orada çok daha zor koşullar altında ve çok daha sert biçimler içinde süren mücadelenin de bir parçasısınız. Bu nedenle bu mücadeleye her alanda, her yolla, her düzeyde destek vermek sorumluluğu ile yüzyüzesiniz. Komünist ve devrimci örgütlere maddi destek de bunun bir alanıdır.

Soruna bu çerçevede bakan EKİM, sizleri "Atılımlar ve Parti Yılı" için açtığı bağış kampanyasına destek vermeye, olanaklar ölçüsünde katılmaya çağırmaktadır.

Kahrolsun Kapitalist Kölelik Düzeni!
Kahrolsun Sermayenin Kanlı Diktatörlüğü!
Yaşasın Özgürlük, Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!

EKİM

Önderlik zamanıdır!

Direniş veya çeşitli eylemler üzerine MYO'ya yansıyan değerlendirmelerde zaman zaman görülen bir eksiklik üzerinde durmak istiyorum.

Türkiye'de sömürgeci sermaye devletinin yaşadığı derin kriz, gerek ekonomik-sosyal cephesiyle, gerek Kürdistan cephesiyle biliniyor. Bu durum, hareketimizin çeşitli yayın organlarında bütün boyutları ve ortaya çıkardığı imkan ve görevlerle beraber, somut gelişmeler üzerinden döne döne ele alınıp irdeleniyor. Yine, örgütümüzün yakıcı çabası içinde bulunduğu partileşme yürüyüşümüzün sorun ve görevleri, sınıf ve emekçi hareketine önderlik göreviyle içiçe, çeşitli vesilelerle işleniyor. Bu noktadan ileriye, politik perspektif ve görevlerin hayata geçirilmesinde, diğer bir deyişle "parti niteliği" diye tanımladığımız düzeye örgütlerimizin ve bir bütün olarak hareketimizin ulaşmasında, aktarılan somut deneyimlerin çok önemli bir işlevi var. Bu deneyimin derslerinden öğrenebilmek ve bunların toplam sonuçları üzerinden çıkarılacak derslerle yürüyüşümüzün önünü daha da açabilmek can yakıcı bir öneme sahip. Böyle deneyimlere daha çok, doğası gereği, uzun bir dönemdir az-çok sistemli bir faaliyet yürüttüğümüz bölge ve birimlere sahip olabiliriz. 15 Ekim '94 tarihli MYO'nun *Yeni Bir Kitle Hareketliliği* başlıklı başyazısında, örgütlerimizin görev ve sorumluluklarına işaret edilirken, bu durum açıkça belirtiliyor.

"Zira önderlik kendini doğru perspektiflerde ve bu perspektifler doğrultusundaki örgütlü pratikte gösterir. Bu niteliğinizi ve yeteneğinizi kanıtlayabilmeniz için, kitle hareketinin her alanına ya da kesimine yetişebilmeniz elbette gerekmez. Özellikle yeniyseniz ve güçleriniz de sınırlıysa, bunu başlangıçta ve uzun bir süre başaramayabilirsiniz de.

"Fakat önemli olan, gücünüzün ve örgütlülük düzeyinizin elverdiği ölçüde ve özellikle zaten sürekli faaliyet yürütmekte olduğunuz alanlarda ve birimlerde, kendi müdahalenizi, önderlik çabanızı ve düzeyinizi ortaya koyabilmenizdir. Bunu yaparsanız ve yaptığınız ölçüde, bu hızla gücünüzü de çoğaltacak, etkinizi yayacak, sizi yeni güçlere ve alanlara taşıyacaktır." (Sayı: 107)

Alıntıyı yapmamızın nedeni, özellikle bazı birimlerimizin, yoldaşlarımızın inisiyatif ve çabalarının bu kadar önemli olduğu bir evrede, MYO'ya yansıyan değerlendirmelerdeki kimi eksikliklerin taşıdığı anlamı güçlü bir şekilde vurgulama isteğidir. Değerlendirme yazılarına yansıyan eksiklikler, bir inisiyatif eksikliğinin göstergesi olabileceği gibi, daha ziyade yoldaşlarımızca zaten bilinen süreçlerin tam olarak aktarılamamasından da kaynaklanabilir. Bazı yazılardan, dışımızdaki akımların tutumlarından, iflaslarından bunun kendisini somut olarak ortaya koyuş biçimlerinden açıkça haberdar oluyoruz. Dahası, çoğunlukla yoldaşlarımızın müdahale çabası aynı değerlendirmelerde yeralıyor. Fakat, bir çoğunda bu müdahalenin neden bir önderlik, yolaçıcı düzeyi ifade etmediği/edemediği açıkça irdelenmiyor. Yani, o somut durumda, neden reformist, uzlaşmacı/sendikalist anlayışları sürecin şu veya bu noktasında altedip harekete proleter sosyalist bir önderliği hakim kılamadığımız noktası yeterince irdelenmemiş olarak kalabiliyor.

O somut koşullarda neden önderlik düzeyi yaratılamamıştır? Bunun nedeni, o ana kadarki süreçte geçmiş faaliyetin toplam bir yetersizliği midir? Bu nedenle, verili anda yapılabileceklerin, sergilenecek inisiyatifin tamamı gerçekleştirilmesine rağmen, hareket içinde kitlenin az-çok güvenini kazanmış ve önderliği ele alacak yoldaşlarımızın olmaması veya sayı olarak sınırlılığı mıdır sorun? Yoksa, böyle bir birikim ve imkan varken, yoldaşlarımız somut anın imkanlarını değerlendirmekte inisiyatif ve önderlikten mi uzak düşmüşlerdir? Veya her iki neden içiçe midir? Böyle ise payları nedir? Bunlar nasıl aşılacaktır?

Sorular çoğaltılabilir. Fakat anlatılmak istenen anlaşılmış olmalıdır. Dışımızdaki akım/örgütlerin iflasını, operasyonizmini yeterli

açıklıkta görebildiğimiz yazılarda, aynı düzeyde, ya yoldaşlarımızın önderlik başarısını, düzeyini ya da bu gerçekleşmediyse nedenlerini de açıklıkla bulabilmeliyiz.

Dışımızdaki siyasi akımların konum ve pratikleri, önderliğimiz tarafından bütün açıklık ve kapsamıyla ve önden ortaya konuyor. EKİM'i anlama imkanlarından yoksun, dar kafalı küçük-burjuvalar bu çabaları yapay bir polemik ya da gündem yaratma çabası olarak algılayabiliyor. Bu çabanın aslında EKİM'in kendi yolunu aydınlatma çabası olduğu, görebilen herkes için çok açık.

Durum böyleyken, birimlerden gelen değerlendirmelerin tespit ve tahlillerimizi somut örneklerle zenginleştirip güçlendirmesi anlamlıdır, fakat bu çerçevede kaldığında yetersiz olacaktır. Bu durum bir ölçüde Gebze Direnişi üzerine yazılarda da vardı. Fakat o süreçte bu kadar çarpıcı değildi. Fakat ardından bir dizi gelişme üzerine yapılan değerlendirmelerle olsun, özellikle *20 Temmuz Dersleri* ve *Liberal Demokratizmin Politik Platformu* yazılarıyla olsun, görev ve sorumluluklarımız tereddüte yer bırakmayacak bir tarzda aydınlatıldı. Kitle hareketinin yeniden bir yükseliş evresi yaşadığı içinden geçtiğimiz dönemde, gerek sınıf hareketinin önünün açılabilmesi, gerekse bizim parti niteliğinin ilk ürünlerini ortaya koyabilmemiz açısından, aynı sorunun bu iki yüzündeki görevler açısından, yoldaşlarımızın değerlendirmelerinin merkezinde, bizim yaptıklarımız ve yapamadıklarımız nedenleriyle birlikte yer almalıdır.

K. CENK

"Atılımlar ve parti" yılını selamlıyoruz

Geleneksel küçük-burjuva devrimci-demokrat platformu sınıf önünde aşılması gereken bir engel olarak gören hareketimiz, bu cephedeki ayrışma ve saflaşmayı "Herkes kendi bayrağı altına!" çağrısıyla birleştirdi. Altı yıllık komünist irade ve kararlılığın ulaştığı güç, birikim, deneyim ile mevcut koşulların her geçen gün lehimize olgunlaşarak gelişmesini de değerlendirerek, '94 yılını partiye ulaşmada bir dönemeç yılı ilan etti.

Bugün '94 yılını geride bırakmış bulunuyoruz. Kazanımlarımız ile eksiklik ve zaaflarımız, avantajlarımız ile dezavantajlarımız üzerine çok şey söylenebilir. Ancak bu ayrıntılarla zaman öldürmek olacaktır. Zira biz soruna kendi dar örgütsel ihtiyaçlarımız ve alınmış mesafeler üzerinden bakamayız. Görev ve sorumluluklarımıza sınıf hareketinin ihtiyaçları ve çıkarları ekseninden bakmak zorundayız. Bunun içindir ki hareketimiz '95 yılını "atılımlar ve parti yılı" ilan etmiş ve Ekimci komünistlerinin önüne önümüzdeki sürecin komünist atılganlık, irade ve özveri ile kazanılması görevini koymuştur.

Bundan böyle kısmi başarılarımızın yolaçtığı kendinden memnun ruhhalini ya da dönüp dönüp zaaflarımızla uğraşmayı bir yana bırakmalıyız. Artık zaman yitirmeye tahammülümüz yoktur. Bu hiç de zaaflarımızın üstünden atlayacağımız anlamına gelmez. Fakat şurası açıktır ki, bugün sınıf cephesinde bir boşluk ve bir arayış vardır. Ya üstlendiğimiz misyonun hakkını vererek bu arayışa cevap vereceğiz ve boşluğu dolduracağız. Ya da irademizden bağımsız olarak, düzenin bu arayışı kendi kanallarına akıtmasına yardımcı olmuş olacağız. Bu ise tarih önünde affedilmeyecek bir suç olacaktır.

"'95: Atılımlar ve parti yılı" güçlü ve cüretkar bir iddiadır. Bunu somut bir güce dönüştürmek, tarihin bize yüklediği misyona uygun bir özveri ve atılganlık ile mümkündür.

Tüm yoldaşlara çağrımızdır!

Komünistler, 7 yıllık mücadele tarihlerinde, güç ve olanaklarının en sınırlı olduğu dönemlerde dahi, hiç bir zaman "kolay yola" başvurmadan, zorlukları yenmede büyük bir kararlılık göstermişler, olanakları güce dönüştürmeyi başarmışlardır. Bugün birikirdiğimiz güç ve

olanaklar üzerinden militan, özverli ve istikrarlı bir gelişmeyle, '95 yılını, "atılımlar ve parti yılı" olarak kazanmak sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Ya kazanacağız, ya kazanacağız! Tarih bizlere başka bir seçenek bırakmayacak denli acımasızdır. Devrimin kan ve bedel üzerinde yükseldiği gerçeği ile ele alındığında, yeni süreçte görev ve sorumluluklarımızın daha da arttığını belirtmek bile gereksizdir. Düzen çürümüş ruh haliyle her geçen gün daha da saldırganlaşmakta, kendi çürüyüşüyle birlikte insanlığı ve tüm insani değerleri de çürütmeye çalışmaktadır. Bu koşullarda süreci kazanmak, savunma pozisyonundan çıkarak saldırı pozisyonuna geçmekle mümkündür. Bu nedenle yeni süreçte güçleri en iyi biçimde konumlandırmak, düzenin her türlü saldırısını boşa çıkartacak bir tarzda organize etmek, askeri, teknik vb. konularda güçlerimizi eğitmek ve isabetli bir biçimde mevzilendirmek zorunludur. Örgüt organlarımızı yetkinleştirmek, inisiyatifli, yaratıcı, dönemin ihtiyaçlarına cevap verebilecek duruma getirmek zorundayız. İşçi ilişkilerimizi fabrikalarda fabrika komiteleri ve hücreleri temelinde konumlandırarak birer gerçek parti örgüt birimi haline getirmek, yeni sürecin en can alıcı sorunlarından biridir.

Engeller aşıldıkça yeni mevziler kazanılır

Bir diğer önemli sorun ise şudur. Önümüzdeki süreçte, kendi beceriksizliğini ve ataletini güçlerimizin sınırlılığı ve geriliğiyle izah etmeye çalışanlar çıktığında, bu iflah olmaz bir oportünizm ve tasfiyecilik olarak değerlendirilmeli, aşılması gereken bir engel olarak böylelerine tavır alınmalıdır. Bu bizi zayıflatmaz, tam tersine, ufuksuzluğun, ruhsuzluğun, mızmızlığın, yakınmacılığın ve ataletin önüne güçlü bir bent olur. Komünist sıfatı taşımanın biricik kriteri, sınıfın çıkarları önündeki her türlü engele karşı tahammülsüz olmaktır. Her Ekimci bilir ki, tam da tasfiyeciliğin tasfiye edilerek saflarımızdan süpürülüp atılması, hareketimize apayrı bir güç, enerji ve itilim kazanmıştır. Bu sadece bize özgü bir şey de değildir. Tarihsel deneyimle ortaya çıkmış bir gerçektir. Engeller aşıldıkça yeni mevziler kazanılır!

Alışkanlıkların gücüne tahammülsüzlük göstermek durumundayız. Ancak devrimcilikte belli bir ısrarı olan, hala devrime katabilecekleri bulunan samimi unsurları, geriye çekilip iddiasızlaşmalarına neden olan ortamlardan çekip almak konusunda da aynı tahammülsüzlüğü göstermeliyiz. Bu ortam, burjuvazinin zindanı olabilir, askerlik olabilir, aile, iş ya da okul ortamı olabilir. Bu tutum, ileriye çıkma potansiyeli taşıyan unsurların hızla gelişmesinde, düzenden her bakımdan kopmasında bir ilk adım olacaktır. Aynı zamanda, sağcılık ve korkaklıklarını solculukla örten, böylece kendileri üzerinde yanıltıcı hesap yapmamıza neden olan unsurların da saflarını belirlemesin sağlayacaktır.

Yeni döneme uygun bir organizasyon, istikrarlı bir politik-pratik faaliyetin güvencesi olacağı gibi, yeni süreci kazanmanın, sınıfla bütünleşmenin, olanakları güce dönüştürmenin de yolunu açacaktır. "Bu inanç ve kararlılıkla, '95 yılını hareketimiz için atılımlar ve bunların ürünü olacak öncü parti yılı" olarak kazanacağımızı ilan ediyoruz. Tüm sınıf kinimizle "Parti, devrim, sosyalizm!" diye haykırıyoruz.

TEKOŞİN

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Düzen cephesinde yeni bir burjuva parti: YDH

Burjuva partiler yelpazesinin yeni bir üyesi olan Yeni Demokrasi Hareketi, düzenin ekonomik-siyasal çıkmazına çözüm üretecek, toplumda yaşanan her türlü çatışmayı uzlaştıracak bir parti olmak iddiasındadır. Sürekli olarak sistemin bir tıkanma içinde olduğu, devlet vatandaş ilişkisinin yeniden tanımlanması gerektiği vurgusunu yapan Boyner ve tayfası, çözümün kendisinin sistem sorunu değil, tabii ki bir yönetim anlayışı sorunu olduğunu söylüyorlar. YHD'ye göre bütün sorun, devletin sınıfsal niteliğinden değil, hantallığından kaynaklanmaktadır.

Burjuva medyanın son dönemlerde parlatarak kitlelere propaganda ettiği "çizgi dışı siyasetçi" Boyner'in kullandığı politik malzemeler, aslında daha önce de pek çok burjuva parti tarafından kullanılmıştır. Onlar da "toplumun çeşitli kesimleri" arasında "milli mutabakat"ı gerçekleştireceklerini söylemişlerdi. Ama emek sömürüsüyle edindikleri servetlerle asalak bir yaşam süren kapitalist sınıf ile giderek sefalet batağına daha çok itilen işçi sınıfı ve emekçi yığınlar arasında; sömürgeci burjuvazi ile en temel ulusal hakları gaspedilmiş, ülkesi talan edilmiş Kürt halkı arasında bir "milli mutbakat" sağlamak mümkün müdür? Boyner'in vaadlerinin emekçi kitleleri kandırmanın ötesinde bir anlamı yoktur. O yalnızca bunu öncellerine göre daha iyi yapmaktadır.

YHD, en iddialı göründüğü Kürt sorununda, Kürt halkının meşru ulusal haklarını ağzına bile almamaktadır. Bunun yerine Kürtlerin zaten bir kısmını fiilen kazandıkları bazı kültürel hak kırıntıları ile "Kürt realitesi"nin tanınmasından dem vurmaktadır.

Boyner de tıpkı diğerleri gibi, devletin elindeki sınai, mali ve ticari kuruluşları emperyalist ve yerli tekellere peşkeş çekip, devletin iktisadi alandan çekilmesinden, bunun yerine iç ve dış güvenlikle ilgilenen küçük ama yoğunlaşmış bir yapı kazanmasından yanadır. Bu, devletin militarist güçlerinin daha da geliştirilmesi ve her türlü toplumsal muhalefeti şiddetle ve etkin olarak "çözmesi" demektir.

Türkiyeli komünistlere düşen görev, bu türden burjuva liberal lafazanlıkların yaydığı reformist hayalleri parçalamak, işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin bilenmiş öfkesini gerisin geriye düzenin temellerine yöneltmektir.

M. Seymen/İstanbul

Yadsınmış kapitalist bireyin korkulu rüyası: Doğa

İnsan doğasal üretiminin sınırlılığından kurtulup alet yapabilme sürecine girdiğinde, doğadaki yerini de gözlemci ve dönüştürücü öğelerle sınırlamıştır. Doğanın bir parçası olma özelliği de gitgide, sınıflı toplumlar ve işbölümü ile, gerilemiştir. Yadsınmış kapitalist birey sudan uzaya çıkışı arasındaki süreçte ilkel saldırganlık dürtüsünü sermaye sisteminin zor aygıtının dolaylı ve dolaysız mekanizmaları içinde konumlandırırken, mekansal yapıcılığında ve toplumsal yerleşimlerinde doğaya sırtını dönmüş, insan boyutlarını ezen devasa beton kütleleriyle doğadan bize kalmış herşeyi örtmüştür. Toplumsal gelişme insana maddi olanaklar sunarken, kapitalizm doğanın sonunu aynı maddi olanakların kar amaçlı yönlendirimi ile sağlamıştır. Aynı süreçte insanların büyük kitleler halinde sığındıkları yerleşim birimleri toplumların binalara bağımlılığı temelinde hapishaneleri haline gelmiştir.

Bu kendine ve doğaya yabancı kapitalist birey, doğanın karşısında ilkelliğiyle başbaşa kaldığında müthiş bir korkuya kapılır: Ölümün de ötesi.

Bu spesifik düzenin içindeki insan, yalnızlığından ve yadsınmışlığından nasıl kurtulur?

İnsanın nesneleştirildiği paranın özneleştirildiği değer yargıları, desteklenen bireycilik politikaları, karamsar yalnızlıklar, kendine güvenmeyen birey yığını. İşte burjuva düzenin yıllardır bize biriktirdiği kalıt bu. Dostoyevski, *"İnsan dünyada yalnızdır, işte felaket burada! Yalnızca insan ve etrafındaki sessizlik, yeryüzü gibi. 'Birbirinizi sevin', bunu kim söyledi? Bu kimin iddiası?"* diyerek, bu yadsınmış sistem bireyini tanımlamıştır.

Birey doğanın içine karışıp yadsınmışlığı aşmalıdır. Bunun için insanı kendine, emeğine yabancılaştıran işbölümü temelinde profesyonalize olmuş burjuva-kapitalist sistemi ekonomik-siyasi-ideolojik tüm öğeleriyle hayattan süpürülmelidir. Gelecek özgür ellerimizde şekillenecektir.

İ. Destina/İstanbul

Özelleştirme saldırısına ve sendika ağalarının ihanetine karşı diren!

Dün özelleştirme, işten atılma vb. saldırıları "nasılsa bizi ilgilendirmiyor", "Çukobirlik özelleştirilmeyecek" diyerek sessizlikle karşıladık ve sustuk. Fakat bugün artık Çukobirlik de özelleştiriliyor. Nitekim işçi sınıfına karşı bir savaş hükümeti olarak kurulan DYP-SHP koalisyonu, bütün tarım birliklerini özelleştirmeyi hedefleyen tasarıyı hazırlamış durumda. Ve kuşkusuz, Çukobirlik bu saldırıda sermayenin hedefleri arasında ilk sıralarda yeralıyor. Çiller'in yaptığı açıklama da bunda hayli hızlı davranacaklarını, tasarıyı en kısa sürede yasallaştıracaklarını gösteriyor.

Bugün sendika ve TİSK hakkımız fiilen gaspedilmiş bulunuyor. İşyerimizde örgütlü olan TEKSTİL ve TEKSİF sendikaları, sermayenin üret dondurma politikasını, sendikal rekabet görüntüsü altında, fiili olarak uyguluyorlar. "Yetki anlaşmazlığı" adı altında, sendika seçme ve TİS hakkımız elimizden alınmıştır. Aslında bu iki sendikanın da, isimleri dışında, birbirlerinden hiçbir farkı yoktur. Kuşkusuz yaşadıklarımızı, sermayenin tüm işçilere ve Kürt halkına saldırısından ayrı düşünemeyiz. Bunlar aynı saldırının birer parçasıdır.

Sendika ağalarını ihanet yarışlarıyla başbaşa bırakılım. TİS görüşmelerinin başlaması için, bu hainler arasındaki kavganın sona ermesini beklemek zorunda değiliz. Düşünün... Bunlardan hangisi daha temizdir? Daha düne kadar ihanet sözleşmelerini imzalayanlar bunlar değil miydi?

Çukobirlik İşçileri!

Saldırıya hazır mıyız? Saldırıya karşı saldırıyla cevap verecek miyiz? Özelleştirmeye karşı direnmek ve TİS hakkımızı kazanmak için inisiyatifi ele almalı ve örgütlenmeliyiz. Sendika ağalarını beklemek saldırıları onaylamak anlamına gelecektir. Bu ise yalnızca işsizlik, yoksulluk ve açlık getirir bize.

Örgütlü gücümüzle sınıf düşmalarımızın karşısına dikilmeliyiz. Bunun için bir araya gelmeli ve fabrikamızda Direniş Komitesi örgütlemeliyiz. Unutmayalım! Beklemek ve sessizlik ölüm demektir.

Ekimci işçiler imzasıyla Çukobirlik işçilerine dağıtılan bildiriden...

Hitler Almanyasın'dan bir rahip

Önce sosyalistleri topladılar,
Sesimi çıkarmadım,
Çünkü sosyalist değildim.
Sonra sendikacıları topladılar,
Sesimi çıkarmadım,
Çünkü sendikacı değildim.
Sonra Yahudileri topladılar,
Sesimi çıkarmadım,
Çünkü ben bir Yahudi değildim.
Sonra beni almaya geldiler,
Kimse kalmamıştı
Benim için sesini çıkaracak...

En son alınan kilise rahibi

1995 Türkiye gerçeğine uyarlama

Önce Kağıthane'de işçi çıkardılar,
Sesimizi çıkarmadık,
Çünkü Kağıthane işçisi değildik.
Sonra Gebze'de işçi kıyımı yapıldı,
Sesimizi çıkarmadık,
Çünkü Gebze işçisi değildik.
Sıra Pendik'te 8 eski hükümlüye gelmişti,
Sesimizi çıkarmadık,
Çünkü biz hükümlü değildik.
Sırasıyla 3'er-5'er işçi atılıyordu,
Artık susmadık, sesimizi çıkardık.
- Sıra bize ne zaman gelecek diye haykırdık!!
İşveren cevap verdi: "Hemen"!
Eğer biz 215 işçinin sesini duymazsanız,
Sıra bize gelmedi diye susarsanız,
Bilmelisiniz ki;
"Sustukça sıra size gelecek"
Oysa farkınız olmalı Hitler'in Rahibinden...

Atılan Pendik Belediye işçileri

Okurlardan / Yoldaşlardan...

20-25 Şubat 1948:
Çekoslovakya'da devrimci olaylar

Şubat 1948'de Çek işçi milisleri

Çekoslovakya (Doğu Almanya sayılmazsa) 1945 sonrasında Halk Demokrasisine yönelen Doğu Avrupa ülkeleri arasında iktisadi ve kültürel bakımdan en gelişmiş ülkeydi. İşçi sınıfı ülkenin yüksek sanayileşme düzeyinin bir sonucu olarak başlıca toplumsal güç durumundaydı. 1921'de kurulan Çekoslovak Komünist Partisi başından itibaren işçi sınıfı içerisinde kuvvetli bir etkiye sahip olmuştu. Bu sağlam toplumsal güce dayanan komünistler, Alman faşist işgaline karşı geliştirilen direnme hareketinin de gerçek önderleri oldular. Kurtuluştan sonra yapılan seçimlerde Komünist Partisi'nin tek başına kazandığı %38'lik oy oranı komünistlerin Çekoslovak halkı içerisindeki etkisi konusunda bir fikir vermekle birlikte, bu kendi başına etkinin gerçek boyutları konusunda yeterli değildir. Komünistlerin asıl gücü, direnme süreci içerisinde ve kurtuluştan hemen sonra kurulan ve gerçek yönetim organları olan "ulusal komiteler" içindeki etkinliklerinden daha iyi anlaşılabilir. 163 bölge ulusal komitesinin 128'i ve 11.512 yerel ulusal komitenin 6.350'si komünistlerin önderliğinde bulunuyordu. Ayrıca partinin tam denetiminde güçlü bir işçi milisi vardı, sendikalar ve diğer kitle örgütlerine de komünistler hakimdi. Komünist Partisi işçi sınıfı içerisinde ezici bir politik ve manevi otoriteye sahipti.

Fakat kurtuluş süreci içerisindeki birleşik cephe politikaları ile Sovyetler Birliği'nin müttefiklerle ittifak politikasının bir uzantısı olarak komünistler iktidarı 1945 sonrasında bazı burjuva siyasal güçlerle paylaşmak durumunda kalmışlardı. Komünist Partisi parlamentodaki en büyük parti olduğu için hükümet Komünist Partisi lideri Gottwald başkanlığında kurulmuştu. Hükümet ortağı burjuva siyasal güçler durumdan zaten memnun değillerdi. Soğuk savaş ile gündeme getirilen emperyalist politikasından aldıkları güçle, bu burjuva kesimler, Ulusal Cephe içindeki güçlerini de kullanarak devrimci değişimin kazanımlarını tırpanlamaya kalkıştılar. Bu politik gerginliğin ilk belirtileri 1947 yılının ikinci yarısında "Slovak krizi" ile başgösterdi. Komünist Partisi önderliğinde kitlelerin tabandan gelen enerjik direnmesiyle bu gerici saldırı püskürtüldü. Hemen ardından çatışmalar Prag hükümeti saflarında üst safhaya çıktı. 20 Şubat 1948'de 12 burjuva bakan istifalarıyla bir yönetim bunalımı yaratarak devrimci gelişmeyi durdurabileceklerini umdular.

Komünist Partisi bu adımı uzun dönemdir hazırlanmış karşı-devrimci bir darbe olarak değerlendirdi. Burjuva partilerinin bu manevrasını kitlelere başvurarak ve onları ülke çapında büyük bir hareketliliğe yönelterek karşıladı. Yığınları her yerde eylem komiteleri kurmaya ve işçileri silahlanarak milisler oluşturmaya çağırdı. İstifaların devlet başkanı Benes tarafından kabullenmesini ve yerine Ulusal Cephe'nin politikasını devam ettirecek yeni bakanların atanmasını talep etti. Bu talepleri 21 Şubat'ta başta işçiler olmak üzere kitleler Prag'da büyük bir gösteriyle desteklediler. Bunu ülke çapında yayılan büyük ve yaygın kitle gösterileri izledi. Burjuva partilerin 22 Şubat'ta Prag'da işyerlerinde oluşturmaya çalıştıkları muhalefet çabası, 8 bin işçi delegenin 24 Şubat günü aldıkları bir saatlik genel grev kararıyla cevaplandırıldı. Ülke çapında eylem komiteleri oluşurulurken, silahlı halk milisleri hazırlıklarını hızlandırdılar.

Ulusal Sosyalistler'in biraraya getirdiği öğrencilerle burjuva bakanlar için yapmaya çalıştıkları bir gösteri Halk Milisleri tarafından dağıtıldı. Başkan Benes 25 Şubat günü istifaları kabul etmek ve Gottwald'a yeni bir hükümet kurma görevi vermek zorunda kaldı.

Gericiliğin bu karşı-devrici çabaları halk kitlelerinin alttan gelen devrimci inisiyatifiyle büyük bozguna uğratıldı.